

JUNE, 1937

AVE MARIA
published monthly by
**The Slovene
Franciscan Fathers.**
Lemont, Illinois

in the interest of the
Slovene Franciscan Com-
missariat of the Holy
Cross

Subscription Price:
\$2:50 per annum

Naročnina:
\$2.50 lento.
Izven U. S. A. \$3:00

Management-Upravištvo
P. O. B. 608,
Lemont, Illinois

Editor - Urednik
P. O. B. 608,
Lemont, Illinois

Entered as second-class
matter August 20, 1925,
at the post office at Lem-
ont, Illinois, under the
Act of March 3, 1879.
Acceptance of mailing at
the special rate of post-
age provided for in Sec-
tion 1103, Act of October
3, 1917, authorized on
August 29, 1925.

Naročite se na
“AVE MARIA”

ki je glasnik katoliškega življenja slovenskim
izseljencem v Ameriki in porok
zvestove katoliški Cerkvi.

Več svetih maš
se daruje za naročnike našega lista. Najbolj stalna
je pa sv. maša, ki se daruje vsako prvo nedeljo
v mesecu v naši samostanski cerkvi pri
Mariji Pomagaj v Lemontu.

Vsak naročnik

NAŠEGA LISTA JE PODPORNİK VELIKE MISLI
MISIЈONSTVA JEZUSOVEGA. ZAKAJ? DOLAR-
JI, KI SI JIH NAMENIL ZA NAROČNINO NAŠE-
GA LISTA, NISO VRŽENI V KOT. KAMENČKI
SO ZA ZGRADBO KRISTUSOVEGA DUHOVNİ-
ŠTVA. ZATO JE BILA AVE MARIJA USTA-
NOVLJENA, DA BI V GMOTNEM OZIRU PODPI-
RALA DIJAKE, KANDIDATE ZA DUHOVNISKI
STAN. TVOJA NAROČNINA JE SEME, KI NAJ
NEKOČ OBRODI SAD V VINOGRADU GOSPO-
DOVEM. KOLIKO JE DIJAKOV, KI BI RADI
STUDIRALI, PA NIMAJO SREDSTEV. SAMO-
STAN V LEMONTU JE TUDI ŠOLA IN VZGOJE-
VALIŠČE IDEJALNIM FANTOM, KI SO SI ZAŽE-
LELI SLUŽBE ALTARJA. SEDAJ RAZUMES.
NAŠ LIST UTIRA POT TEM ŠUDENTOM

AVE MARIA

Junijska šte. 1937—

Evangeliji v juniju

Fra. Martin.

TRETJA NEDELJA PO BINKOŠTIH.

FARIZEJI in pismarji so bili podobni našim današnjim aristokratom. Bili so ošabni in so nosili glavo zelo pokonci. V današnjem evangeliju zopet ugovarjajo Jezusu, kakor že večkrat, ker je bil prijatelj siromakov. To priliko porabi Zveličar, da pove poslušalcem zgodbo o pastirju, ki gre iskat izgubljeno ovco, dokler je ne najde. In ko jo najde, jo prinese ves vesel domov in se raduje kakor zmagovalec svojega zmagoslavja.

ČETRТА NEDELJA PO BINKOŠTIH.

Neki dan, kmalu po svojem javnem nastopu, je Jezus govoril veliki množici na obrežju Genezaretskega jezera. Stopil je v čoln Simona Petra in pridigal ljudem kar iz ladje. Ko je končal govor, je prosil Petra, naj odvesla na globoko in spusti mreže na ribji lov. Četudi so se bili Peter in tovariši vso prejšnjo noč zastonj trudili z lovom, je vseeno na Jezusovo besedo še enkrat poskusil in vrgel mrežo v morje. In res se je mreža kar hitro tako napolnila z ribami, da se je jela trgati. S pomočjo Janeza in Jakoba so polno mrežo s težavo potegnili iz vode in napolnili oba čolna z ribami do vrha. Peter in tovariši so spoznali, da se je to zgodilo na vsemogočno besedo Jezusovo in so radi šli za njim. Božji Učenik

jim je dal takoj razumeti, da velik ribji lov pomeni veliko število duš, ki jih bodo v apostolski službi pridobili za Boga.

PETA NEDELJA PO BINKOŠTIH.

Zelo važen nauk nam daje Jezus v tem evangeliju. Nauk je pa ta, da moramo odpustiti vse žalitve in živeti v miru z vsemi svojimi bližnjimi. Sovraštva Kristusov učenec ne sme poznati. Ako se ne ravnamo po tem nauku, naše molitve pri Bogu ne bodo sprejete in naše žrtve zanj bodo brez pomena. Nemogoče je namreč, da bi istočasno ljubili Boga, zraven pa črtili svojega soseda.

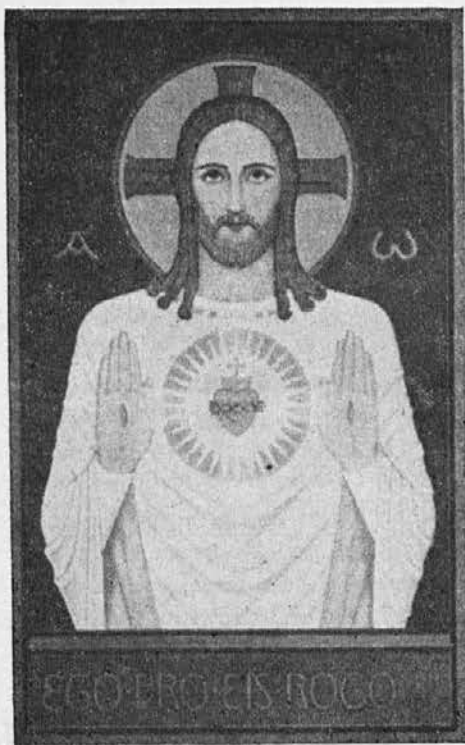
ŠESTA NEDELJA PO BINKOŠTIH.

V današnjem evangeliju že drugič bremo, da je Jezus nasitil nekaj tisočev ljudi s par hlebi kruha in z nekoliko ribami. Velike množice so hodile za njim. Brez dvoma mnogi samo iz radovednosti, ker je Jezus v tistih dneh ozdravil veliko bolnikov, slepcev, glušcev in hromcev. Tudi ko se je umaknil v samotni kraj v puščavi ali med gorami, so ga ljudje znali poiskati. Pa čeravno niso imeli vsi dobrih nagibov pri tem iskanju, se je vendar Jezus usmilil vseh in jim preskrbel telesne hrane. S tem je zopet pokazal svojo veliko dobrotljivost.

Vir vse tolažbe

Fra. Martin.

V LITANIJAH Srca Jezusovega kličemo: Srce Jezusovo, vir vse tolažbe, usmili se nas! Zelo resničen je ta klic. Naj človek išče tolažbe, kjerkoli hoče, nikjer je ne bo našel v tako obilni meri, nikjer v tako popolnem obsegu, kakor v presvetem Jezusovem Srcu.

Litanije, ki jih bomo skušali vsak dan moliti v mesecu Jezusovega Srca, so brezskončno proslavljanje tega božjega Srca. In ravno v tem je naša največja tolažba, da se smemo zateči k temu Srcu in iz njegovega bogatega zaklada zajemati, karkoli hočemo. Lahko pridemo predenj z vsemi mogočimi prošnjami in potrebami, nikoli nas ne bo to Srce razočaralo, nikoli nas ne bo odslovilo praznih rok.

Ljubljeno Srce Jezusovo z veseljem poslušá naše neodjenljive molitve. Pa ne

samo to. Iz njega samega se dvigajo k Očetu molitve za nas, kakor so se dvigale nekoč za apostole in vse Jezusove učence, preden je prišla njegova ura trpljenja in smrti. Iz vsega Srca je takrat Jezus molil k Očetu:

“Razodel sem tvoje ime ljudem (t. j. apostolom), katere si mi dal od sveta . . . Zanje prosim . . . A ne prosim samo zanje, ampak tudi za tiste, ki bodo po njihovi besedi vame varovali.”

Ali ni to neizrečeno razveseljiva misel? Saj nas mora že veseliti, ko vemo, da molijo za nas naši sorodniki in znanci, da smo kot udje Kristusovega skrivnostnega telesa deležni vseh molitev vesoljne Cerkve. Zelo potolažen mora biti umirajoč človek, ko se zaveda, da Cerkev moli zanj v tej tako odločilni uri. Kakšna mora šele biti naša radost, če pomislimo na to, da je samo presveto Srce za nas molilo in še vedno moli! Ne moremo mu biti dovolj hvaležni. Vemo, da njegova prošnja ne more biti pri Očetu brez uspeha, razen če smo sami krivi, ko se zanjo ne brigamo.

Jezusova nežna skrbnost za spreobrnjenje grešnikov mora ganiti vsakega človeka. V prelepi evangelijski priliki nam je pokazal, kakšno skrb ima za svoje izgubljene ovce. Sam pravi, da mora pustiti 99 ovc in poiskati tisto, ki se je izgubila. “Moje ovce poslušajo moj glas . . . in ne bodo se pogubile nikoli in nihče jih ne bo iztrgal iz moje roke.”

Zatorej moramo skrbeti, da se ne bomo sami ločili od Kristusa. Otročiček je silno srečen in ves miren, ko ga njegova mati nežno neguje in varuje vsake nevarnosti. V kakšnem miru in veselju morajo šele počivati otroci božji, ki so pod varstvom presvetega Srca!

Kdo more doumeti neskončno ljubezen, ki gori v presvetem Srcu? “Glej Sr-

ce, ki je ljudi toliko ljubilo", je rekel Jezus sveti Marjeti Alakok. Dokazuje pa je dal v preobilni meri, da nas ljubi, ko je daroval svoje življenje za nas. Srce Jezusovo je bilo res daritev za grešnike. S sulico je bilo prebodeno iz ljubezni do nas.

Obljube, ki jih je presveto Srce dalo sv. Marjeti Mariji, so darovi ljubezni. Vsakega človeka mora to močno vleči k češčenju presv. Srca. Na vsak način nas hoče Jezus zase pridobiti, da bi se udeležili sladke ljubezni, ki polni njegovo Srce.

Človek bi lahko pisal in pisal, da bi bil svet napolnjen s knjigami o neskončnem bogastvu božjega Srca pa še ne bi vsega povedal. Toda z eno samo besedo se da

Nihče pa ne more potolažiti tako kot Srce Jezusovo, ki je vir vse tolažbe. Da, neizčrpljiv vir tolažbe je v njem za tiste, ki ga ljubijo in mu zvesto služijo.

To preljubeznivo Srce je torej cilj našega najbolj gorečega hrepenenja. Ono nas ljubi, kakor nas nihče drug ne ljubi in ljubiti ne more. To ni samo človeško srce, tudi božje Srce je! V njem moremo mirno počivati in uživati brezmejno veselje. Biti brez njega je strašen pekel, biti z njim — je prekrasen raj.

O, presveto Srce Jezusovo, naj ostanemo v tebi in ti v nas! Saj vemo, da brez tebe ne moremo ničesar storiti. Vidimo, da smo preslabi, da bi sami od sebe kaj sadu rodili za nebesa, zato nas ti s tem potolaži, da nam daš samega seba!

vse povedati: LJUBENZEN!

Ta ljubezen je tista, ki je naša največja tolažba. Če smo kdaj v velikem trpljenju, če nas tarejo preizkušnje in skušnjave, se radi zatečemo k človeku, od katerega pričakujemo tolažbe. Otrok hiti k mami ali ateku, starejši k prijatelju in zaupniku.

JEZUS.

S. Elizabeta.

V hostiji beli
 Jezus živi,
 moja ljubezen
 njemu gori.
 Njemu se klanjajo misli in želje,
 Jezus je v hostiji moje veselje.

V veri ga gleda
 moje oko,
 v njem je vsa sreča,
 moje nebo.
 Njemu zaupam težave, trpljenje,
 Jezus je v hostiji moje življenje.

V hostiji beli
 moja bo moč,
 ko bo objela
 smrtna me noč.
 Ko bo življenja nebo se stemnilo,
 Jezus bo v hostiji moje plačilo.

Evharistični jetnik

Fra. Richard.

EVHARISTIČNI jetnik! S katerimi besedami bi lahko bolje izrazili ljubeznivost Jezusovo, ki ga prikle-

pa na tabernakelj, kjer živi za nas v posvečeni Hostiji? Tam je v resnici jetnik svoje lastne ljubezni. Vjet je, ker mu njegova ljubezen do nas ni dala, da bi ne ostal med nami kot naš najmočnejši ščit, kot naš največja obramba zoper vse nevarnosti življenja. Sam se je dal vjeti v presveto Evharistijo in sam nam je zatrdil, da bo ostal z nami do konca sveta.

Ko je pa Jezus tako dober in ljubezniv do nas, ali ga moremo mi pustiti noč in dan v samotni cerkvi brez vsake misli nanj? Mislím, da nikakor ne. Saj ima njegovo bivanje v najsv. Zakramentu tako neizrečeno velik pomen za nas. Ne smemo si predstavljati Gospoda v tabernakeljnu samo kot košček posvečenega kruha, ki

pride zdaj pa zdaj ven iz svojega skrivališča in nas blagoslovi. O ne! To je resnični in živi Jezus, ki živi v tabernakeljnu prav tako svoje božje življenje kakor gori v nebesih.

Kajne, mi vsi verujemo, trdno verujemo, da je v presv. Zakramentu pričujoč božji Zveličar z dušo in telesom, s svojo človeško in božjo naravo. Da, to vsi verujemo iz vsega srca. Pri tem se pa moramo vprašati: Ali je pa ta naša vera tudi zadosti živa in delavna, da uravnava vse korake in stopinje naših zemeljskih dni?

Ali ni morda res, da nam minevajo cele ure, morda celi tedni ali celo meseci, ne da bi samo enkrat naše misli pohitele k Njemu pred tabernakelj? Če tako delamo, potem si po pravici očitamo, da je naša vera precej papirnata vera, ki ji z besedo sicer pritrujemo, s srcem se pa ne ravnamo po njej.

Nekateri ljudje mislijo, da bi velikokrat mislili na božjega Zveličarja, če bi še dandanes bival tam v Jeruzalemu ali Nazaretu ali v kakem drugem mestu Svete dežele. Zdi se jim, da bi v mislih velikokrat pohiteli k njemu, če bi še vedno hodil po oni sveti zemlji v družbi svojih apostolov.

To so prazne domišljije in nečimerne želje, zakaj naš čas je tisočkrat večji in milijonkrat bolj Gospodov čas kot je bil takrat, v apostolskih časih. Zakaj? Takrat je živel Jezus samo v eni deželi, bil je telesno navzoč samo na enem kraju ob istem času. Danes pa? Povsod, kjer se božja beseda oznanja, je navzoč tudi On v svoji skrivnostni pričujočnosti v najsvetejšem Zakramentu. Čeprav je to njegovo bivanje skrivnostno, ni zato prav nič manj resnično in nič manj telesno nego, je bilo takrat, ko je hodil po raznih krajih Svete dežele.

Mi hodimo pogosto mimo katoliških

cerkva brez misli na svojega evharističnega Jetnika. Še na misel nam morda ne pride, da nas tam čakajo prebodene roke, da bi nas blagoslovile, njegove mile oči, ki bi se rade prav od blizu ozrle na nas, njegovo ljubeznivo srce, ki nas čaka in želi, da bi dali vsaj majhno znamenje ljubezni od sebe. Že s samo besedo, da celo s samo mislijo bi bil zadovoljen naš evharistični Jetnik.

Ako bi se verniki v dno duše zavedali teh veličastnih resnic, o, potem ne bi hodili tako brezbrizni mimo cerkva, ne bi s takim očesom zrli na božje hiše kakor zro na razna posvetna poslopja. Potem bi vsakdo našel pogosto vsaj nekaj trenutkov, da bi stopil v hišo božjo in vsaj s poklekem in hvaležno mislijo pozdravil njenega Gospodarja, ki stoluje v tabernakeljnu na svojem evharističnem tronu.

Sveti Janez Vianej pripoveduje o preprosti duši, ki je ure in ure preklečala pred tabernakeljnom. Ni bilo videti, da bi opravljala tam veliko ustnih molitev, zato jo je svetnik nekoč vprašal: Kaj pa delate tako dolgo v cerkvi? Ali morete tako nepretrgano moliti? In dobil je odgovor: Samo na to mislim, da sem pred svojim Zveljarjem in to zadostuje meni in njemu.

Sv. Tarzicij, evharistični mučenec.

Molitev k sv. Petru

LJUBI sveti Peter, tvoj praznik prihaja ta mesec in v naših srcih je velika ljubezen do tebe.

Premišljujemo tvojo silno in nepočakano ljubezen do Gospoda. Spominjamo se, kako si po njegovem vstajenju planil v morje, da bi prišel do njega, ko je stopal po suhem ob vodi.

V mislih nam je tvoj vzklik, ki ti je privrel iz globočine ljubečega srca: H komu naj gremo, če ne k tebi! Ti imaš besede večnega življenja!

Mislimo na tiste tvoje besede, ki si jih izrekel ob drugi priliki, in misel na tiste besede vžigajo naša lastna srca v k večji gorečnosti: Gospod, ti veš, da te ljubim . . .

In spominjamo se tudi tiste tvoje nezvestobe, ki jo je dopustilo usmiljeno Srce Gospodovo, dopustilo morebiti zato, da tudi mi vedno znova obnovimo trdne sklepe po padcih v velike grehe. Kakor si bil ti takrat nezvest, tako smo tudi mi dan za dnem krivi velikih in majhnih nezvestob . . .

Da, na tisto tvojo nezvestobo mislimo,

ki si je bil kriv, ko si svojega Gospoda trikrat zatajil, čeprav si bil v družbi Boga-človeka Kristusa skozi cela tri leta.

Pa obenem mislimo tudi na tvojo pokoro, ki je bila tako bridka, da so se vse življenje poznale na tvojih licih brazde, zarisane v tvoje obličje od grenkih solz, ki si jih pretakal zavoljo trikratnega zatajenja svojega Zveličarja.

Ljubi sveti Peter, teh reči se spominjamo zato, ker zajemamo iz misli na te reči novega poguma, ki nam je potreben po vsaki novi nezvestobi in po vsakem novem grehu.

In prepričani smo, da nam ne boš zameril, če ti odkrito povemo, da pogosto mislimo na vse to.

Sveti Peter, mi potrebujemo tvoje pomoči v svojih duhovnih, pa tudi v svojih časnih potrebah.

Dobro poznaš te potrebe, saj si bil sam navezan na pomoč dobrega Učenika, ko si stopal z njim po tej siromašni zemlji. Siromak si bil po duši in po telesu, pa vse si premagal v Njem, ki ti je dajal moč.

“Jagnje božje”

Solska sestra.

KDO je dal Matevžu Belinu priimek “Jagnje božje,” nisem nikoli mogla dognati, čeprav sem imela na razpolago ustno izročilo kakega pol ducata ženice, ki so ga poznale že tedaj, ko je kot visok, postaven mladenič priromal v deželo Strica Sama. In starejši rod še pomni, da Matevž ni imel prav nobenih sitnosti, ko je silil in lezel v zakonski jarem. In še pomnijo in pripovedujejo, da ga ta jarem ni nikoli žulil, da mu zakonski stan ni bil toliko križ — bil mu je paradiž! Še to vedo povedati farni zgodovinarji: Da je vedno zgledno katoliško živel, pridno skrbel za svoje štiri otroke; da je vse katoliško vzgojil in srečno spravil h kruhu; da je svojo družino zelo ljubil; da je živel v miru s sosedi; da je bil vedno steber svoje župnije; da mu je žena umrla, ko je že sneg pobelil njegovo glavo; da je zelo žaloval za njo in da je vsa župnija sočustvovala z njim.

Saj bi ne bilo konca, če bi hotela naštetati vse njegove vrline — za cele litanije jih je. Če ima kaj slabih lastnosti? Tega pa res ne vem. Prav dobro pa vem, da ga čisla in spoštuje še sedaj vsa njegova okolica. Še sedaj, ko se dan njegovega življenja nagiblje v zaton, nam sveti s svojim zgledom.

Če Bog da čakati Matevžu še kako leto, bo naložil na svoja pleča osmi križ. Pa starost in z njo združena oslabelost ni nič zmanjšala njegove gorečnosti. Zdi se mi kot vojak, ki vztraja na svojem mestu do zadnjega. Noge so Matevžu postale zelo okorne — a morajo ga vkljub temu slušati. Vsak božji dan jih prisili, če se tudi upirajo, da mu pomagajo k evharističnemu Gospodu. Naj je solčno vreme, naj lije kot iz škafa, naj je še tako močan sneženi vihar in četudi ni v cerkvi žive duše — “Jagnje božje” je vedno pravočasno na svojem prostoru, kjer kleče čaka sv. maše. Kot zamaknjen kleči; roki ima sklenjeni kot kaka redovnica in vpira pogled v tabernakelj. Nikoli ne sede, razen med pridigo. Spričo tolike pobožnosti in gorečnosti se često kar sramujemo svoje mlačnosti.

Ker je Matevž precej gluha, ne ve, da ga drugi slišijo, ko s srčno pobožnostjo ponavlja za duhovnikom besede "Jagnje božje, ki odjemlješ grehe sveta — —" Najbrž je bilo to vzrok, da je dobil ta priimek, ki mu pa ni v sramoto. Včasih klečim v cerkvi pred njim. Ko duhovnik povzdigne sveto hostijo, Matevž iskreno, ljubeče pozdravi Gospoda: "Pozdravljen, Jezus!" To večkrat ponovi. Tudi za Jezusa, pričujočega pod podobo vina, ima isti pozdrav. In koliko iskrenosti je v njegovem glasu! Gotovo ga je Bog zelo vesel in ko bo umrl, mu bo Jezus vrnil pozdrav: "Pozdravljen, Matevž!" Takrat bi pa res rada bila v njegovi koži.

Pravijo, da Matevž ne zna čitati. Morda mu je ravno to v blagor — morda mu je ravno to obvarovalo vero. Kdo ve! Matevž ne prednaša Bogu molitev, ki so drugim privrele iz srca — on daruje Bogu pridelek svoje lastne duhovne njive. Če prav starček je vendar v občevanju z Bogom otrok — in takih je nebeško kraljestvo. Blagor mu!

Kuha in gospodinji Matevž kar sam. Njegove poročene hčerke bi mu to delo iz srca rade odvzele — pa ne pusti. Pravi, da bi bilo življenje predolgočasno, ko bi ne imel pod soncem nobenega opravka. Še tako mu preostaja časa. Porabi ga v to, da ogleduje razne slike, ki so obešene po vseh štirih stenah tako

tesno druga ob drugi, da ni za kako novo nobenega prostora več. In kake slike! Svetniki vseh mogočih stanov, mucke, psi, jeleni, vrtnice, vijolice — sploh vse, kar se da naslikati. Ko pa leže mrak na zemljo in je vse v kuhinji pomito, pa Matevž začne svojo večerno pobožnost. Ure in ure moli. In kako moli! Kar na glas — saj je sam. Včasih ga pa le kdo preseneti. Pred kratkim ga je obiskala sosedka — imela mu je sporočiti nekaj važnega. Ni ga hotela motiti in je čakala pred vrati, da konča. Pa ni bilo ne konca ne kraja. Sosedki so se udrle solze ginjenja — kar nerada je prekinila njegovo občevanje z Bogom. "Matevž", mu je dejala, "če ti ne boš s svojo molitvijo Boga potegnil iz nebes, ga ne bo nobeden."

"Glej, Franca," se je opravičeval v zadregi. "Star sem, treba se mi je pripraviti na pot v večnost. Spati ne morem, pa molim."

Kadar bo smrt prišla ponj, — če ga bomo preživeli — bo vsem hudo. Vsi ga bomo pogrešali. Lani se je bil nekaj prehladil in vse je navdala bojazen, da ga bo pobralo. Prejel je že vse zakramente za umirajoče in vdano je čakal, da ga smrt povede v boljše življenje. Pa se mu je še ognila takrat in čez dober teden je bil zopet na potu v cerkev. Bil je izredno mrzel zimski dan, pot ledena, da smo se komaj sproti s tal pobirali — kako je "Jagnje božje" prišel v cerkev, da se ni prej stokrat

ubil, mi je uganka. No, nekaj so že vreče pomagale, s katerimi si ovije čevlje, kadar je pot le pregrda. Glavno zaslug pa je imel gotovo

pri tem angel varuh, ki ni takrat samo štel Matevževe stopinje, ampak ga je moral po vrhu še za roko voditi in ga podpirati. O, s kakimi zlatimi črkami so taki dnevi vpisani v življenjsko knjigo Matevža! Pa se dobijo ljudje, ki imajo cerkev skoro pred nosom, čas, zdravje, mladost — pa ne gredo k sv. maši, da bi si nabrali zakladov za nebesa. V kak očitek bo vsem takim naš Matevž pri sodbi!

Svetniki na poštah znamkah

Brat Lovrenc.

ZADNJIČ sem obljubil, da bom poročal tudi o znamkah, ki so bile izdane v čast raznim svetnikom. Ta mesec bom omenil znamke, ki nosijo slike sv. Antona Padovanskega, sv. Pavla, sv. Barnabe in svetega Ladislava.

V čast sv. Antonu je izdala portugalska država petnajst raznih znamk. To je bilo leta 1895, ko se je slavila sedemstoletnica svetniko-

vega rojstva. Ena teh znamk ga kaže, kako odhaja v nebesa. Tudi leta 1931 je ista država izdala šest znamk v spomin blažene smrti istega svetnika. Razlika med prvo in drugo izdajo Antonovih znamk je pa ta, da je bilo na prvih napisano: Sv. Anton Padovanski, na drugih pa: Sv. Anton iz Lizbone. Svetnik je bil namreč rojen v Lizboni, živel je pa dolgo časa v Padovi in tam tudi umrl. Odtod ta razlika.

Tudi Italija je izdala sedem vrst znamk v čast tega svetnika. Seveda je ona napisala samo: Sv. Anton Padovanski, ker je pač to mesto v njenih mejah.

Sveti apostol Pavel je tudi prišel do svojih poštah znamk. Njemu v čast so izšle znamke na Malti v letih 1899, 1919, 1922, 1926 in 1930. Znamke kažejo, kako se je ta svetnik rešil z ladje, ki se je bila potopila v morju blizu otoka Malte.

Sveti Barnaba, ki je tudi prištet med apostole, je pretrpel mučeniško smrt na otoku Cipru. Njegovi zemeljski ostanki so bili odkriti v letu 485. Ob petdeseti obletnici, odkar je ta otok angleška kolonija, so izšle znamke njemu v čast.

Sveti Ladislav je bil tretji ogerski kralj in je bil velik razširjevalec katoliške vere. Njemu v čast je izdala ogerska država poštno znamko leta 1930... To se je zgodilo v spomin sedemstoletnice smrti sv. Emerika. Tudi ta svetnik je dobil svojo poštno znamko, pa o tem bom drugič kaj napisal.

Razočaranim ženam

P. Hugo.

MNOGE, mnoge žene v zakonu ne najdejo tistega, kar so kot dekleta upale in o čemer so tako sladko sanjale. Morda se med njo in njim kmalu po poroki oglasi vse drugačna muzika od tiste, ki jima je na dan poroke podžigala pete. Ni več poskočna svatovska muzika, ampak bojna oz. dvobojna korčnica.

Vzroki teh zakonskih dvobojev so mnogovrstni. Gotovo ni eden zadnjih različno praktično versko stališče zakoncev. Često je žena verna, mož pa ali brezveren ali vsaj versko zelo mlačen. Ženi, še nevesti, morda kljub slepi ljubezni do ženina ta senčna stran na njem ni ušla. A je trdno upala, da ga bo kot žena versko obrnila in ogrela. Saj kdo gleda skozi bolj roznate očali ko ravno dekletu svojega izvoljenca? Reci ji kaj zoper njega in naletel boš na njegovega najzgovornejšega advokata! Vse pomisleke o njeni sreči ž njim radi razlike verskega mišljenja in čustvovanja ti bo znala razbliniti, češ: ljubezen je iznajdljiva.

To je sicer res. Še marsikaj, kar berem pri sv. Pavlu o ljubezni: da je potrpežljiva, da ni razdražljiva, da vse pretrpi, vse prenese, je res. A to velja predvsem o nadnaravni, ne pa naravni ljubezni. Nadnaravna ljubezen, o kateri ve sv. Pavel toliko lepega povedati je biser, s katerim je malo nevest na dan poroke ozaljšanih. Takrat ima navadno glavno besedo naravna ljubezen. Tej pa često manjka navedenih lastnosti. In kolikor jih ima, ž njo vred, pozneje oblede.

Tako se kaj rado zgodi, da tistega prepa-da, ki ga je različno versko prepričanje med njo in njim izkopalo, niti mlada naravna ljubezen ne more zravnati. Tem manj poznejša, že bolj ali manj obleдела. Če je žena tako trdna v veri, da je mož ne more nategniti na svoje brezversko ali versko mlačno kopito, kar se le prepogosto zgodi, vsaj ni zadosti močna, da bi ona njega preustrojila. Navadno takim ženam manjka potrebne taktike, prikladnega načina za izpreobrnjenje mož. Preveč nepočakane in burjaste so pri svojem sicer hvalevrednem apostolatu. Preveč so podobne pro-

testantskim pastorjem, ki samo pridigajo — —

Možaki so pa taki, da pridige nič radi ne poslušajo. Ob nedeljah jo v cerkvi še nekako prenesejo, če ni ravno predolga in če sploh v cerkev hodijo. Da bi jim jo pa kdo skozi cel teden v spomin klical in še kaj zakurjenega dodal, kot verne žene tako rade delajo, to jih pa bolj zakrknje kot omehča. Za pravo pobožnost, ki se bolj v zgledu kot v bededi javlja, tudi oni, čeprav trdi, splošno niso tako nedovzetni kot bi kdo po njih besedah sodil. Kakšna sitna pobožnost pa nikomur bolj ne preseda kot moškim.

Razočarana žena! Kaj velja, če ni v tej zgrešeni taktiki, v tem napačnem postopanju vzrok, da si glas vpijočega v puščavi, da zakonskega dvoboja med vama kar noče biti konca in se morda še vedno poostruje. Čim bolj pridigaš možu: "Z združenimi močmi!" tem bolj čutiš, da predstavlja vajin zakon avstrijskega dvoglavega orla: Vsak na svojo stran gleda. Jaz bi skoraj dejal, da je to vzrok. Poskusi drugače! Oboroži se z magnetično nadnaravno ljubeznijo! Prepričan sem, da bo končna zmaga prej ali slej na tvoji strani. Par zgledov v potrdilo in bodrilo.

Plemkinja Pavla Gambarara je bila še v slabšem položaju kot si morda ti. Kot dekletu je hotela iti v samostan, ker je čutila izrazit poklic za redovni stan. A njena bolj posvetna mati jo je kar na svojo roko obesila na vrat veseljaškemu grofu Benascu. Vdala se je, šla ž njim pred oltar in mu skušala biti dobra, ljubeča družica. Samo svojega verskega življenja ni hotela zamenjati za njegovo veseljaško. Nekaj časa si je zlepa prizadeval, da bi jo nategnil na svoje kopito. Ker se mu pa ni posrečilo, se je začel dvoboj.

Prav za prav ni bil dvoboj. Ko je ona videla, da moža prav tako ne more na svojo plat obrniti ko on nje ne, je svoje versko življenje še bolj poglobila. Iz tega je pognala tista ljubezen, o kateri je pisano, da vse pretrpi, vse prenese. Mož jo je zbadal, se norčeval iz njene pobožnosti, ji očital zapravljenost, ker je imela odprte roke do siromakov. Ne samo to. Še služabništvo je našuntal, da jo je radi njene pobožnosti zasramovalo. Ona je pa njemu in njim odgovarjala z molčečo, pristržno ljubeznijo.

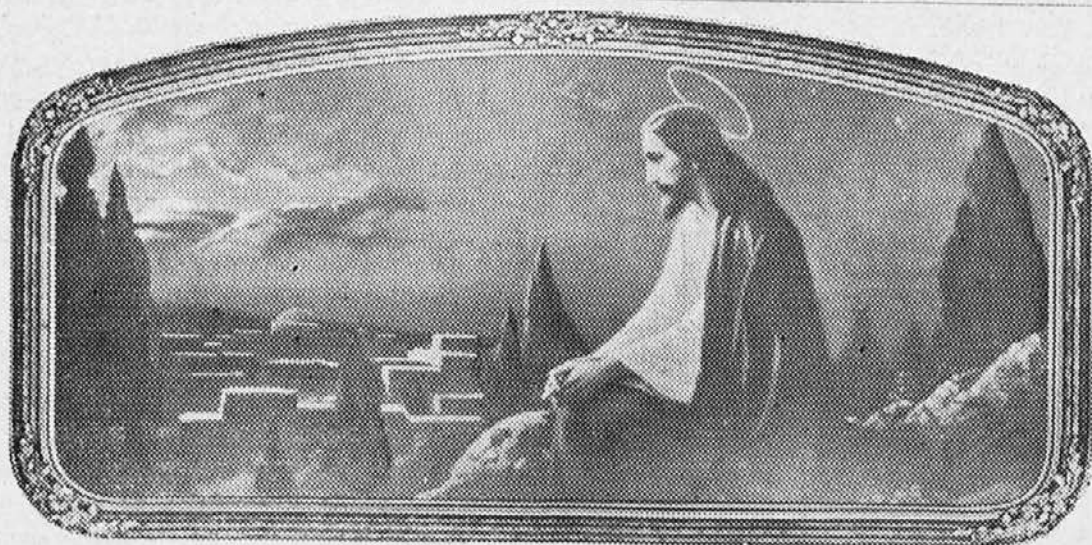
To je bila zanje zgovornejša in uspešnejša pridiga kot bi bili vsi očitki, češ, kakšni so in da jim ni nič mar za dušo. Obenem s temi tihimi žrtvami, ki jih je darovala za spreobrnjenje moža, je veliko molila v isti namen. Dolgo je trajalo to njeno tiho žrtvovanje. A ni bilo brez uspeha. Polagoma je mož utihnil in ž njim tudi služabništvo. To je bil prvi sad Pavline potrpežljive ljubezni. Nekega dne pa se ji je mož skesan vrgel pred noge in jo solznih oči prosil odpuščanja za vse, kar ji je bil hudega in grenkega prizadel. Poslej sta bila eno srce v Bogu do njegove smrti, ki je kmalu sledila. Kot vdova je Pavla še bolj bogoljubno živela. Umrla je l. 1505 v sluhu svetosti. Papež Gregor XVI. jo je proglasil za blaženo in potrdil njeno češčenje.

Taka tiha zakonska dvobojevica je bila tudi Mrs. Elizabeta Laseur, žena bogatega pariškega trgovca, ki je umrla pred 23 leti. Njen mož je bil velik bogopozabnež. Vse njene prošnje in molitve, da bi se vrnil k Bogu in veri, so se zdele zaman. Zaklenila se je vase. Nobene besede mu ni več rekla o tem. Le s svo-

jim jasnim zgledom, požrtvovalno ljubeznijo, tiho vdanostjo in podvojeno molitvijo se je se borila za njegovo dušo. Dnevniku, ki ga je na skrivaj pisala, je zaupala svoja plemenita čustva.

Umrla je, ne da bi bila videla sad svojih tihih žrtev. Ko je po njeni smrti mož listal po tem dnevniku, iz katerega se je zrcalila vsa ženina skrb za njegovo dušo, ga je globoko pretreslo. Kmalu potem je šel v Paray-le-Monial. Tam je prižgal lučko na čast presv. Srcu in se priporočil v molitev. Težak dušni dvoboj je boril sam s seboj. Vleklo ga je k Bogu in veri, a ni imel moči, da bi se odločil. Par mesecev pozneje je romal v Lurd, kjer je milost zmagala. Danes ni samo dober kristjan, ampak katoliški duhovnik-redovnik — Rev. Feliks Laeseur, dominikan. Glede njegove svetniške žene pa pariški kardinal Verdier zbira podatke, da jo predloži za čast altarja.

Razočarana žena! Ne v begu, ne v besednem dvoboju, ampak v posnemanju takih zgledov bo zmaga tvoja.

ZAHVALE.

Zahvaljujem se presv. Srcu Jezusovemu in Materi božji za uslišano prošnjo. Naj bo vse v večjo čast božjo.

Mrs. Zorman.

V hudi stiski sem se zatekla za pomoč k božji služabnici Mariji Tereziji Ledochowski, ki je bila taka velika delavka za širjenje božje-

ga kraljestva na zemlji. Bila sem uslišana in se javno zahvaljuje.

Mrs. Glatz.

Javno se zahvaljujem Srcu Jezusovemu, Mariji iz Lurda in božjemu služabniku Fride-riku Baragi za uslišano prošnjo v bolezni, da morem zopet delati. Ana Ponikvar.

Zopet dva novomašnika

Vesele novice o letošnjih novomašniških glorijah z našim poročilom o treh lemontskih novomašnikih nikakor niso bile zaključene. To nas iz srca veseli. V mesecu juniju bosta zopet dve novi maši, ki jih bosta imela slovenska novomašnika. Spodaj vidite sliki obeh in kratko poročilo, več bo pa vedel povedati o njiju novi Koledar prihodnjo jesen.

Naš list tudi tema dvema izvoljencema Gospodovima najlepše čestita in kliče: Na mnoga leta! Enako vsem njunim sorodnikom in svatom. Naj na vse rosi novomašniški blagoslov v preobilni meri!

REV. HERMAN FR. GOLOBIČ, O. Carm

Doma je iz Pittsburgha, Pa. Oče John mu še živi, mati je pred leti umrla. Ima brata, ki je oženjen na domu, sestra je pa redovnica Notre Dame. Oče je dolgoletni zastopnik našega lista in je že mnogo storil za njegovo razširjenje med rojaki. Gospod novomašnik je član karmelskega reda in je sedaj v Chicagi. Posvečen bo v nedeljo 16. maja skupaj z našimi tremi lemontskimi novomašniki. Prvo glorijsko bo zapel v slovenski cerkvi Matere božje v Pittsburghu, Pa., dne 6. junija.

REV. ALOJZIJ POTOČNIK, OSB .

Doma je iz Rock Springsa, Wyo. Oče in mati, Frank in Ierezija, še živita. Oba sta doma iz fare Trata nad Škofjo Loko. Gospod novomašnik ima tudi enega brata in tri sestre. Ena je frančiškanka pri slovenskih sestrah v Lemontu in sedaj uči na hrvaški šoli v So. Chicagi. Ime ji je sestra Alvernija. Rev. Alojzij bo posvečen 22. maja v Denverju in bo zapel novo mašo dne 20. junija v slovenski cerkvi sv. Cirila in Metoda v Rock Springsu. Je član benediktinskega reda.

Trobenta Dolgega Janeza iz Krtače vasi

Piše star naseljenec.

SVETA VOJSKA.

KAJ? Ali se bo dolgi Janez celo na vojsko spravil s svojo — krtačo? Ta si je pa res pravo orožje izmislil. Kaj se on briga za kanone, bombe in strojne puške — s krtačo dvakrat, trikrat pošterglja tja po fronti, pa je zmaga v njegovem žepu . . .

Le počasi, prijatelj, ki tako govoriš! Ali nisi dobro bral zgoraj nad tem člankom, da je zapisano SVETA vojska? In gléj, jaz si tu najprej mislim boj z idejami, vojsko v mislih in zraven še v besedah. In na tako vojsko sem mislil, ko sem začel tole pisati. V taki vojski bo morebiti moja krtača vendar nekaj pomenila. Pa poskusimo, če bo kaj.

Berem o shodih za katoliški tisk. Pa srečam tega ali onega, ki se mu zdijo taki shodi odveč. Enega sem dobil, ki sem ga nagovarjal za naročbo katoliškega časopisa, pa mi je rekel, da nima denarja. Potem me je povabil k bari in je vrgel nanjo pet dolarjev in vsi, ki so bili notri, so bili povabljeni k pijači. Jaz sem mu rekel: Ti, prijatelj, ali ne bi najprej naročil lista in potem zapil, kar bo ostalo? Ali ne veš kako se vrše shodi za katoliški tisk in koliko pametnih tam povejo?

On je pa dejal: Pusti zdaj shode in tisk, pa pij! Takrat me je zasrbelo v žepu in moja krtača je zlezla iz njega. Ko sem jo gledal, sem začel v mislih tuhtati, kaj bi jaz povedal na shodih, če bi bil za govornika povabljen. Takole se mi je v par minutah nakrtačil en govor, ki ga bom tukaj napisal.

Dragi rojaki! Važnost katoliškega tiska se čimdalje bolj sama odkriva in postaja vsak dan bolj kričeča. Če kdaj, je v sedanjih časih potrebno, da se narod poučuje, opominja in izpodbuja glede katoliškega tiska. Da, treba je vso katoliško javnost naravnost alarmirati kot v kakem najbolj kritičnem položaju, na primer ob času požara, ali ob vpadu sovražnika v deželo. Alarmirati je treba vse.

kar je še katoliškega med nami, zakaj delo za katoliški tisk mora biti na prvem mestu in ga moramo smatrati za najvažnejše.

Nobene pretiranosti ni v tem, če rečem, da nam mora biti skrb za katoliški tisk prav tako velika kakor za hrano in obleko, s katerima preskrbimo svoje telo. Brez pomena bi bilo skrbeti za ohranitev suknje na hrbtu ali fižola v vrtu, kadar je človek v največji življenjski nevarnosti. Takrat bo pač le na to mislil, kako bo sebe ohranil pri življenju. Toda tako je tudi v našem kulturnem in zlasti v našem verskem boju.

Katoliški tisk je življenjskega pomena za vsako naše podjetje, za vsako našo organizacijo, za vsako našo katoliško napravo. Kar je telesu kri, to je katoličanstvu katoliški tisk. Tisk nam je bolj potreben kot si sploh moremo misliti in si predstavljati. Zakaj boj med katoliškim in nekatoliškim tiskom je kakor boj med Bogom in satanom, med resnico in lažjo, med lučjo in temo.

In izid tega boja, na kateri strani bo zmaga, to je odvisno od tega, kako katoličani skrbimo za svoj katoliški tisk. To je boj na življenje in smrt, zato po moji sodbi katoličan, ki hoče ostati dober katoličan, svoje katoliške dolžnosti ne izpolni, če je mlačen v podpiranju katoliškega tiska. Naj še tako natančno izpolnjuje ostale katoliške dolžnosti, če to opusti, ni izpolnil svoje dolžnosti, pa naj si še tako domišljuje, da jo je.

Dragi rojaki in rojakinje! Katoličan in katoliški tisk sta in morata biti tako drug na drugega navezana, da eden brez drugega biti ne more. Zato rečem: Kdor skrbi za ohranitev krščanstva med nami, naj skrbi za katoliški tisk. Kdor skrbi za naše organizacije, naj skrbi za katoliški tisk. Naj si bo pri naših župnijah, organizacijah ali društvih, vsem velja tale moj opomin: Naj vam bo za širjenje katoliškega tiska več ko za kako prireditelj, veselico, zabavo in podobno. Veliko se

trudite s takimi rečmi in zelo ste ponosni, če se dobro obnese in vrže lep denar. Nasprotno zopet ste zelo potrti in žalostni, če gre slabo in nimate čednega dobička. Toda kaj je vse to v primeri z važnostjo, ki jo ima med vami katoliški tisk? Kaj je finančna in družabna moč župljanov in drušvenikov v primeri z moralno močjo, ki jim jo da v prvi vrsti katoliški tisk, ne pa veselice in zabave?

Vse naše druge skrbi so prazne skrbi, če nimamo zraven tudi skrbi za katoliški tisk. Zato bi morali danes že celo slepci med nami videti, da mora biti skrb za katoliški tisk poglavitna skrb nas vseh. Ali res nočemo videti, odkod dandanes taka premoč naših sovražnikov in brezvercev po vsem svetu? Ali ne zavoljo tega, ker oni bolje rabijo orožje tiska nego mi katoličani?

Ali zdaj že kaj veste, rojaki in rojakinje, zakaj sem dal temu svojemu pisanju naslov: SVETA VOJSKA? Za naše najdražje pravice, za naše največje svetinje gre. Naša moč, naša svoboda, naš napredek — vse to je na vagi, če se ne zavedamo potrebe, skrbeti za katoliški tisk. Z eno besedo: če ne bomo storili za svoj katoliški tisk vsega, kar storiti moremo, bomo kmalu izgubili — vse . . .

Zato, rojaki in rojakinje, h koncu apeliram na vas vse, da se zavzamete z vsemi svojimi močmi za širjenje katoliških listov, v prvi vrsti pa za Ave Marijo in Amerikanskega Slovenca.

ZAHVALA NAŠIH SESTER.

Oglasimo se le v par vrsticah z našega zelenega hribčka, da boste dragi dobrotniki vedeli, da Vas nismo pozabili. Hvaležno se Vas spominjamo pri vsakdanjih molitvah, posebno pa še, ko v teh lepih pomladanskih dneh obiskujemo postaje križevega pota in lurško votlino. Naj Vam bo ljubi Bog bogat plačnik.

Darovi zadnjih par mesecev: Po \$10 Oltarno društvo, Euclid, O.; po \$6 Mrs. Brishar; po \$5: Mary Kremesec, JJerry Koprivšek, Lovrenc Leskovec; po \$2: Margareta Mestek, Mrs. Zapčič; po \$1: Mary Koren, Mary Svale, Ana Galinac, Mrs. Kure, Mrs. Veselich, Mrs. Spilak, Max Omrzel, Tony Ferk.

Kapitalizem

J. A.

VSI poznamo to besedo prav dobro in tudi vsi razumemo, kaj ta beseda pomeni. Velikokrat jo beremo v časnikih in se z njimi vred jezimo nad kapitalizmom in kapitalisti. Ponavljamo za njimi, da je kapitalizem kriv današnjih slabih časov za delavca, in še rečemo, da so kapitalisti ljudje brez srca in brez duše, ki poznajo samo svoj žep, za siromaka pa nimajo niti trohice usmiljenja in sočustvovanja.

Vse to je res in je težko kaj preveč povedati o brezsrčnosti kapitalistov. Ko pa govorimo in beremo o kapitalizmu in kapitalistih, se nam misli rade obrnejo na take ljudi, može in žene, ki veljajo pred svetom za krščanske, pa jim vendar delovni človek hočeš nočeš mora očitati, da se jih drži kapitalistično mišljenje in da uravnavajo svoje življenje po kapitalističnih naukih.

Kapitalistični nauk je pa tak, da pravi človeku: Poizkusi si preskrbeti dobro plačano službo, da boš čedno živel in se ti bo dobro godilo na zemlji. In ko boš sam tako lepo preskrbljen in boš imel v žepu šop bankovcev, potem se ne brigaj za to, kako žive drugi okoli tebe . . .

Tega nauka se oprijemlje veliko število ljudi in sliši se, da tudi med krščanskimi ljudmi ni malo takih.

In ko zagrenjen delovni človek kaže s prstom na take možake, ni daleč od tega, da začne ves krščanski in katoliški nauk dolžiti, da podpira kapitalizem. Dolži duhovnike, škofove, in papeža samega, torej vso katoliško cerkev, da ji ni pri srcu usoda delovnih ljudi in pusti razne "krščanske kapitaliste" pri miru ter jim ničesar ne očita, čeprav niso nič boljši nego tisti kapitalisti, ki tudi na zunaj ne verujejo v Boga.

Na to nam je kaj lahko odgovoriti z besedami: Saj Cerkev vendar nima v roki izvršilne vloge glede gospodarskih vprašanj. Ona nima nobene moči, da bi kaznovala brezsrčne kapitaliste, ki nimajo srca za reveža. Cerkev more samo učiti in dajati navodila, če se pa kdo noče ravnati po njenih naukih, kaj mu more?

In kar se tiče nauka in pouka, se ne more Cerkvi očitati, da potrebnega pouka ne daje. Kolikokrat je Cerkev že obsodila — in z ostrimi besedami obsodila — mamonistični kapitalizem in dala svetu zdrava navodila tudi za socialno in gospodarsko življenje. Vse važne okrožnice papežev v zadnjih letih se ponajveč bavijo z mnogovrstnimi socialnimi težavami. Cerkev se je vedno zavzemala za socialno pravičnost in opozarjala na grešne in usodne posledice brezsrčnega kapitalizma. Tudi v naših dneh ne neha klicati po bolj pravičnem družabnem redu in nihče ji en more očitati, da je gluha in slepa za potrebe delovnega ljudstva.

Gotovo, Cerkev je v svoji učeniški službi storila svojo dolžnost. Ali pa mi verniki tudi z odprtim srcem poslušamo nauke svoje duhovne matere? Ali v svojem vsakdanjem življenju uveljavljamo navodila, ki prihajajo zopet in zopet z najvišjega mesta katoliške cerkve?

Nauki katoliške cerkve so nauki Kristusovi in ti nauki imajo sami v sebi tako privlačno moč, da vedno znova pridobivajo duše. Toda mnogi so prenehali biti vdani verniki katoliške cerkve zovoljo tega, ker jih odbija od cerkve slab zgled drugih. Zlasti slab zgled, ki prihaja od bogatejših katoličanov, ki uživajo svoje časne dobrine le zase in si skušajo pridobiti še vse več bogastva, pa četudi pri tem izpodrivajo svojega bližnjega od zaslužka, do katerega je upravičen.

To so tisti kristjani in katoličani, ki sicer poslušajo papeževe nauke, pa jim gredo skozi eno uho noter, skozi drugo pa ven. Ali pa jih poslušajo tako, da vse to obračajo na druge, nikakor pa ne sami na sebe. Morebiti imajo lepo hišo, dobro tekočo trgovino, deset ali dvajset tisoč dolarjev dobro investiranih, pa se sami jezijo na kapitaliste, ki imajo palače in zaslužijo po deset ali dvajset tisočakov na mesec . . .

Kje se pa prav za prav pričneta kapitalizem in kapitalist? Pri katerem tisočaku?

Po naših mislih se sploh ne pričneta pri kakem tisočaku, tudi se ne pričneta pri žepu, ampak pričneta se — v srcu, v mišljenju posameznega človeka. Kdor nima kar nič smisla za potrebe bližnjega, kdor sam čedno izhaja in se ogiblje siromaka, da bi ga ne poprosil za

pomoč, ta je že kapitalist v mislih, pa čeprav nima na banki niti sto dolarjev.

Takole mi je pred kratkim neki delovni človek pojasnil to resnico:

“Prišel sem bil iz zapadne Canade v Toronto iskat dela. Dvanajst dolarjev sem še imel v žepu. Ko stopim na postaji z vlaka, srečam znan obraz, pa se nisem mogel domisliti, kje sem ga bil srečal. Zdelo se mi je, da mora biti slovenski človek. Stopim k njemu in rečem:

— Oprostite, ali niste Slovenec? —

— Seveda sem. Odkod pa prihajaš? —

— Iz zapadne Canade. Sem prvič tu in ne poznam razmer. Bom skušal pogledati za delom. —

— A tako . . .”

In že mi je obrnil hrbet in skušal izginiti med množico. Gotovo je mislil, da ga bom česa poprosil . . .

Jaz sem stopil za njim, potrkal sem se na žep in dejal: Nič se ne boj, imam še dvanajst dolarjev v žepu. Morebiti jih ti še toliko nimaš. Pa srečno, kapitalist . . .”

To pripovedovanje kaže, kako ima človek lahko kapitalističnega duha v sebi, čeprav nima kapitala. Ne vem, če je ta rojak pravilno ocenil onega sorojaka, ampak če ga je prav pretuhtal, je bil oni znani neznanec resnično kapitalist.

Ali ni te vrste kapitalistov vse polno tudi v naši krščanski družbi —?

Kapitalist brez kapitala

P. Bernard.

NA vlaku sem se srečal z mladim možem. Imel je kakih trideset let. Bil je vdovec brez otrok. Vračal se je k svojemu delu s kratkega dopusta. Delal je v mesnici pri rojaku v večjem mestu.

Kmalu se je razpletel med nama živahen razgovor.

“Za enkrat grem še nazaj k svojemu bosu, pa sem se zamudil dalje nego je bilo namenjeno. Če bo kaj sitnaril, bom kar pobral šila in kopita in šel. Zdaj se delo dosti lahko dobi in prav za prav bi še rajši delal v tovarni nego v mesariji. Imaš krajše ure in če naletiš na

pripravno delo, tudi več plače potegneš. Potem imaš več časa sam zase in če je več grošev v žepu si lahko privoščiš več dobrega časa."

"Kako to misliš?"

"O, človek gre v gledališče, na ples, na zabavo. Dobiš si družbo in jo mahneš kam drugam. Poglejte tu skozi okno, ravno se peljeva mimo "showa", kamor me še vedno vleče. Pred leti, ko sem bil še fant, smo se vozili sem takole ob nedeljah ali kadarkoli in smo imeli sijajne šase."

"Kaj, tu sem si se vozil? Saj je to čez sto milj od tvojega doma."

"Sto in štirideset milj je. Pa kaj je to v Ameriki? To ni nobena daljava. Dobiš družbo, nekaj fantov in punc, sedete v avtomobil in hajdi! Med potjo požete, klepetate, zbijate šale, obstanete tu pa tam za glažek piva in čas mine, da ne veš kdaj. Kaj močnejšega in toplejšega kot je pivo je pa treba seveda s seboj vzeti. In to se dobi, kaj bi se ne!"

"Kako pa z avtomobilom, saj menda nimaš svojega?"

"Ravno zdaj ga nimam. Pa sem ga imel svoj čas, če ne, sem ga pa staremu populil včasih. Seveda, vselej ni šlo. No, če ga nisem jaz, ga je pa kdo drug od naše družbe kje staknil."

"Pa tudi sam si ga imel, praviš?"

"O, tudi. Pa sem ga prehitro razbil. Saj sem naredil skoraj dva tisoč milj na mesec."

"Toliko! Kod si se pa vozil?"

"Vsepovsod. Pa kar tako, za good time. Kaj boš imel avtomobil zato, da ti čepi v garaži? No, hvala lepa za tak good time!"

"No in zdaj ni nič z avtomobilom?"

"Ne še. Časi se boljšajo, ampak človek še ne zasluži za potrebo. Seveda, v deželi je prav za prav vsega dosti, ko bi le mogel človek tem ferdamanim kapitalistom pošteno ušesa naviti."

"Ali ste tudi v mesnici hudi na kapitaliste?"

"Kdo ne bo hud! Moji boss je tudi eder tiste sorte. Kjer more, priščipne človeka za groš. Zdaj so mu ljudje ostajali dolžni, ko je toliko štraikov v mestu, pa je precej začel obetati, da nam bo znižal plače."

"Kako pa ti misliš o teh-le sedečih štraikih?"

"Ah, kaj? Nič ne mislim. Naj si vsak po-

maga, kakor ve in zna. Mene politika nič ne zanima."

"No, vse pa tudi ni politika pri teh rečeh. To so velika vprašanja in bi morala vsakega zanimati."

"Ah, kaj! Vsak naj zase skrbi."

"Ko pa vsak ne more. Treba je stopiti skupaj in drug drugemu pomagati. Človek mora vendar imeti nekoliko socialnega čuta."

"Socialnega čuta? Kdo pa meni kaže socialni čut? Poglejte tam tisto hišo. Presneto si je znal njen lastnik urediti življenje. Ko bi se mogel človek do kaj takega prikopat! To bi bilo zame."

"Pa kaj bi s tako hišo? To je za kapitaliste!"

"Brigalo bi me, ako bi me kdo s kapitalistom zmerjal, če bi se lahko stisnil pred nevoščljivci v takole skrivališče."

"Ali zbiraš denarce in štediš, da si enkrat kupiš lastno hišo?"

"Vraga zbiram. Ne rečem, nekaj že ostane človeku, ko mora garati pozno v noč in nima niti časa, da bi šel na kako zabavo. Ampak to rečem, ko bom imel čeden kupček skupaj, se bom pošteno odškodoval. Avtomobil si bom kupil in jo mahnil na razgled po Ameriki. Westa še nisem nič dosti videl, pa si ga moram lepega dne do zadnjega kotička ogledati. Na takem potovanju ima človek resnično good time."

"Ampak denar se hitro topi."

"Saj to je vrag! No, pa nazadnje ni taka reč. Človek izmeče, kar je spravil skupaj, potem je pa treba od kraja začeti. That's all."

"Ali je to vse, kar te veseli v življenju?"

"Kaj pa hočete? Well, mislim, da oče ne bo dolgo. Denarja nima kaj prida ampak dobila se bo za njim zavarovalnina. Takrat upam potegniti en tisočak. Tisti me bo vzel skozi Evropo, ali mislite, da ne?"

"Komedijska! Tvojih želja pa ni ne konca ne kraja. Ali na to ne misliš, da bi se zopet oženil?"

"Hm, sam ne vem. Če bi naletel na kako petično, nič ne rečem. In pa če bi imela kaj smisla za bandanje po svetu. Da bi pa doma čepel pri njej, nak, tega pa ne! Tistega sem se pri moji prvi naveličal, Bog ji daj dobro."

“Amen!” sem rekel na glas, na tihem sem pa prav iz globine srce dostavil:

“Res, Bog ji daj dobro. Ti ji gotovo nisi mogel nič dobrega dati . . .”

Potem pa nisva nič več govorila.

Velik dobrotnik

Jaka Kolovratnik.

PRED več leti sem dobil iz starega kraja prošnjo, da bi med rojaki v Ameriki nabral kaj darov za neko sirotišče tam doma v Sloveniji. Tisto pismo sem objavil v časopisu in prosil rojake, naj bi kaj prispevali v ta namen.

Kmalu sem dobil pismo od davnega znarca in bivšega prijatelja, ki mi je iz štiri sto milj oddaljenega mesta tako-le pisal:

“Dragi Jaka:—

Bral sem v listu tvoj apel na javnost, da bi se kaj nabralo za ono sirotišče. Zelo odobravam to podjetje. Kar se tiče naše naselbine, bi Ti nekaj svetoval. Mnogo je še tu ljudi, ki Te poznajo iz starih časov, in mi vsi bi bili veseli, če bi Ti sam prišel k nam kolektat. Jaz pojdem s Teboj od hiše do hiše in bodi prepričan, da bova veliko dobila. Saj še veš, kako znam jaz besedo postaviti za dobro stvar. Nazadnje Ti bom še sam odrinil svoj prispevek in to tudi veš, da jaz nisem stiskač. Pridi torej. Na svidenje!

Tvoj Filip.”

Ko sem pismo prebral, sem se popraskal za ušesi in kar je še treba v takem slučaju. Toda da ne bom predolgo pripovedoval, kako in kaj, naj zapišem, da sem bil čez teden dni že tam in Filip me je z velikim navdušenjem pozdravil. Prav prijetno je bilo v njegovi hiši in Filipova žena je bila vseskozi skrbna gospodinja. Otrok nista imela in gospodinji je preostajalo dosti časa, da je skrbela za snago in red v gospodinjstvu.

Začela sva kolekto od hiše do hiše. Kmalu se je izkazalo, da se bo Filipova beseda v pismu do pičice uresničila. Ljudje so se me še dobro spominjali in malokdo je odrekel pomoč. Tudi je bilo res, da je Filip znal postaviti pravo besedo in kolekta je šla, da se je bilo čuditi. Tu pa tam so malo ugovarjali, ali Filip jim je

brž izbil vso slabo voljo. Na primer:

“Ja, Filip, vam je lahko tako govoriti in darovati, ko nimate otrok. Kaj se vam pozna petak ali desetak! Kot bi v zrak pogledal!”

“Motite se,” je brž segel vmes Filip, “ko tako govorite. Jaz bom na stara leta sam, vi boste pa imeli mlade, ki bodo skrbeli za vas, da vam ne bo hudega.”

V drugi hiši:

“Ja, Filip naj da za nas vse. On ima dovolj, ko je vse življenje le zase služil in skupaj nosil, pri nas je pa velika družina, da se komaj drug drugemu izogibljemo.”

Filip:

“Ja, ja, pri vas jih je sedem za delo in zaslužek. Komaj spravljate sproti čeke, ki vam jih nosijo v hišo. Le dajte, le, treba je imeti blago srce za trpečega bližnjega.”

V tretji hiši:

“Kaj se bomo toliko brigali za stari kraj, saj je tu dosti vsakovrstnih potreb!”

Filip:

“O, to pa ni lepa beseda! Vsi smo sinovi in hčere mile naše domovine in Bog ne daj, da bi zatajili svoj rod! Če damo za tiste sirote, je to prav toliko kot če bi dali lastnim staršem in bratom in sestram.”

V četrti hiši:

“Kaj se pa ravno Filip toliko poteguje za podpiranje sirot, saj še ne ve ne, kaj je otrok. Nobenega nima, pa se dela, kot bi mu srce prekipevalo od očetovske ljubezni. Stavim, da še ne ve ne, kaj je sploh ljubezen do otrok.”

Filip:

“Kaj boste tako govorili, mati! Človek ima vseeno srce, čeprav mu Bog ni dal otrok. Verjemite, da bi jih rad imel celo kopico in veliko sem že molil, da bi jih Bog dal. Ali mi boste zamerili, če imam v srcu toliko več naklonjenosti do tujih otrok, ko svojih nimam?”

In Filipu so se ovlažile oči, mati je dala petak.

V peti hiši:

“O, ta Filip! Venomer za nekaj kolektat! Veš kaj, prodaj svojo palačo in nesí denar tja na Slovensko, pa pojdi za hišnika v tisto sirotišče.”

Filip:

“O, prijatelji, ti veš, kako sem garal vse življenje. Privošči mi na stara leta malo po-

čitka, meni in ženi. Saj ne bova dolgo. Potem bo šlo vse za siromake, kar bo ostalo za nama.”

V šesti hiši:

“Nesrečni Filip, ga imamo že zopet na vratu! Ti bi sam lahko pozidal tisto sirotišče in nas pri miru pustil.”

Filip:

“Če bi tudi res bilo, kar praviš, vprašam te: ali bi bilo lepo od vas drugih, da bi se en sam človek žrtvoval za narodno in krščansko stvar? Organizirati narod, da se zave svoje dolžnosti, je tudi veliko dobro delo za naš skupni napredek. Ali ne misliš tako?”

Seveda je začel oni potem tako misliti in je dal štiri dolarje.

In tako je šlo naprej, da sem bil res vesel Filipa in vseh svojih rojakov v tisti naselbini.

Ko sva obrala vse hiše, je rekel Filip:

“No, vidiš, ali ti nisem pravil? Zdaj stopiš k meni in prenočiš, potem ti bom še jaz dal svoj delež in jutri že lahko odrineš s prvim vlakom, ko se ti tako mudi.”

Imenitno večerjo smo imeli in Filip je govoril in govoril. Proslavljal je veliko delo za krščansko in narodno stvar in vina je toliko nanesel na mizo, da se je začelo še meni srce tati.

... Ko sva ga imela že malo pod kapo, se je nagnil k meni in mi skoraj zašepetal, čeprav sva bila sama v sobi:

“Ker si moj prijatelj, moraš stopiti z mano doli v katakombe in si ogledati moje zaklade. Seveda tudi brez ‘poskušnje’ ne boš smel priti nazaj.”

Šla sva doli po stopnicah in prišla v imeniten prostor. V nobeni knjižnici niso bukve tako lepo razvrščene kot so bili sodi in sodčki ob stenah tega izvoljenega prostora. Hodila sva od enega do drugega in trkala na sode in pokušala. Seveda je teklo iz vseh po vrsti, iskra barva in dobra roba! Pokušati sem moral vse po vrsti, ker sem se bal zamere. Hitel sem na vso moč, da bi me ne premagalo kar tam doli in bi morda ne našel stopnic navzgor. Potem ko bom v postelji, naj že pride, kar hoče . . .

Ko sva bila srečno zopet v prvem nadstropju, je Filip segel v žep in jaz sem bil še toliko pri sebi, da sem si na tihem dejal:

“Aha, zdaj pride najlepše!”

In je prišlo. Filip je rekel:

“Ne boš zameril, ta reč tam doli me jako mnogo košta. In ko je šla kolekta tako dobro, mi boš vseeno hvaležen. Čevlje sem si tudi skoraj izrabil, da bo treba kmalu čevljarju dobro jutro voščiti. Na, to ti dam in zavedaj se, da ostaneva dobra prijatelja in bova še marsikako pot skupaj naredila za dobro stvar, ako Bog da. Pa ne pozabi omeniti mojega imena v časopisu!”

Dal mi je dva tolarja in mi pokazal pot v spalnico. Tako debelo sem pogledal njegov velikodušni dar, da se mi je vse “pokušanje” v hipu razkadilo izpod gostih kodrov. In ko sem se razpravljaj v svoji sobi, sem bil tako trezen kot še malokdaj v svojem življenju. —

Patrona delavstva.

BELA VRANA

Povest. — Spisal P. Bernard.

Šesto poglavje.

SHOD MARIJINE DRUŽBE. — KRALJ
ALKOHOL.

FATHER Sam je mnogo držal na cerkvena društva, in bratovščine. Posebno mu je bila pri srcu Marijina družba deklet.

Na shode in sestanke društev se je vselej dobro pripravil. Tisto nedeljo zvečer je imel biti shod deklet. Vse popoldne je spravljal v mislih skupaj snov za večerni nagovor dekletom po blagoslovu. V duhu je gledal pred sabo najmanj dvesto živih oči, ki so bile uprte vanj in željno sprejemale vsako besedo iz njegovih ust.

Pri večernicah se mu je zdel odmev skupne molitve doli v cerkveni ladji nenavadno slaboten. Kako močan je bil drugače take večere vsak "Prosi za nas!"

Ko je stal pred oltarjem z Najsvetejšim v roki, je mimo monštrance pogledal po cerkvi. Čudna praznosta je zijala iz klopi.

Na shodu je manjkalo nad polovico deklet. "Kaj pa pomeni ta praznosta nocoj?"

Vse tiho. Odbornice so nervozno prijemale, kar jim je ravno pod roko prišlo. Druge so mirno sedele in povešale oči.

"Vsaka reč ima svoj vzrok. In ve gotovo veste, zakaj je tako pičel obisk."

Tinca je dvignila roko.

"Načelnica bi rada govorila, pa se menda boji."

"Torej, načelnica, kot vidim, imaš besedo pripravljeno. Čemu se obotavljaš?"

Počasi se je dvignila.

"Father, stvar mi je jako neljuba. Na picnic so šle . . ."

"Na pic - nic . . .? Nocoj? Pa kam so šle?"

"Rdeča Zvezda ga je priredila. Zelo velike priprave. Vsakovrstna zabava in ples..." Hudo mu je bilo in pomolčal je.

"Pa ravno nocoj, ko je shod."

Načelnica je molčala. Tinca je dvignila roko.

"Je bil pač tudi picnic ravno danes. Saj smo bile celo popoldne tam, pa jih nismo moge spraviti proč, da bi na sejo prišle."

"Ali ste bile torej tudi ve tam?"

Načelnica je komaj slišno dahnila:

"Ne vse . . ."

Tinca je spet javila.

"Ne vse, to je res. Večinoma pa. Načelnica ni šla, ker je načelnica, in nekaj drugih ni šlo. Pa je načelnica dejala, da bo nocoj veliko govorila na seji, zdaj pa jeclja kot otrok. Saj je imela pripravljen zagovor."

"Zagovor? Kakšen zagovor, načelnica?"

Dekle si je zakrila obličje z rokami in zahtela. Skozi solze je prosila:

"Naj Tinca govori."

"Bom pa jaz govorila. Father, me smo vse rekle, da moramo tudi nekaj zabave imeti. Pri drugih cerkvah imajo doma veselice in igre. Pri nas nikoli ničesar. In na današnji picnic so nas tako lepo vabili. In so dejali, da ste vi ž njimi. Doma so nam skoraj vsem branili in rekli, da ne smemo na picnic. Moja mati je jokala, ko sem šla. Pa sem rekla: če bomo pri fari imeli zabave, ne bom po drugih hodila."

Father je s prstom požugal:

"Dekleta, dekleta, preveč ste željne zabave. Zabave vas ne bodo privedle v nebesa. In čemu zapravljati denar na take načine, ko je na svetu toliko potrebnih reči?"

Opazil je, da večina več ne poveša oči. Postale so pogumne in iz nekaterih pogledov je odsevala bojevitost. Tinca je spet govorila.

"Father, nismo za same zabave. To pa vsi pravijo, ki so stari in modri, da je mladini razvedrilo potrebno. In še sosednjega župnika smo slišale, ko je dejal: Če ne damo mladini poštene zabave doma, jo bo iskala drugod. Pa bo polagoma pozabila vprašati, če je poštena ali ne . . ."

To je bil najmočnejši kanon, za to sejo pripravljen. Načelnica bi ga bila imela izstreliti, pa je Tinca še bolje zadela.

Father Sam je začutil mravljince po hrbtu.

“Kdaj ste s soslednjim župnikom govorile?”

Sedaj je že tudi načelnica našla samo sebe. Povedala je:

“Pred mesecem dni so imeli bazar. Šle smo tja in se imenitno imele.”

Tinca je dodala:

“Saj bi šle večkrat, pa je predaleč. In čemu bi hodile, saj bo zdaj večkrat Rdeča Zvezda take reči priredila. Načelnica nam je branila danes na picnic in nam prigovarjala, da bi počakale in šle zopet v soslednjo župnijo enkrat te dni. Pa smo se odločno uprle. Ona ni kriva.”

Načelnica je spet zaihtela. S težavo je spravila iz sebe:

“Da, uprle so se! Zato ne morem biti več načelnica in sem prišla, da odstopim. Je tudi mati tako naročila.”

Premagalo jo je. Skrila se je sama vase in na glas zajokala.

Sledil je mučen prizor. Vse so zajokale z načelnico, le Tinca je uporno zrla na Fathra kot zmagovalec na poraženo žrtev. Vlažen blesk ji je sijal iz oči in krčevito si je ustnice grizla.

Fathru Samu je padlo zadnje orožje iz rok. Razpustil je sejo in napovedal izredno, ki bo oznanjena v cerkvi.

* *

Drugi dan je šel župnik poizvedovat, kako napreduje “Delavska samopomoč”.

Bolj določno povedano, šel je otrok za katekizem nabirat. Ponoči mu je bila misel prišla: Dekletom iz Marijine družbe moram dati več dela. Tako jim misli od veseljačenja odvrnem. Otrok bom sedaj gotovo dosti nabral. John Prošt mi je obljubil pomoč. Dekleta bom za poučevanje nastavil, saj sam sem tako preveč zaposljen. Nadzorstvo bom seveda sebi pridržal.

Pri Proštu je našel večjo družčino. Urcjevali so račune od picnica. Sami pristaši Rdeče Zvezde. Sprejeli so ga skoraj z bučnim veseljem. Odrinili so knjige in papirje, pa so hitro napeljali besedo na Delavsko samopomoč.

Župnik je prikimal in pritrjeval, dostavljaj nasvete in razširjal načrte. Poslušali so ga kot preroka. Vmes je vedno prežal na pripraven trenutek da bi speljal besedo na cerkev

in katekizem. Končno je moral na lepem začeti.

“Možje, sedaj pa nekaj drugega. Otroke mi dajte. Vi, John, ste mi že takorekoč obljubili . . .”

“Župnik, majhno prehitro ste sprožili to reč. Pa, ne rečem, da ne. Vidite, pogovorimo se še . . .”

Takrat je vstopila nova trojica. Bučni možje so bili. Posebno eden očitno še ni picnica prebolel. Ko je zagledal župnika, se je razkoračil:

“Čemu imate pa tega tiča med sabo? Bela vrana, ha, ha! Črn, črn, kot vsi, ki so njegove sorte . . .”

Planili so, da mu usta zapro. Pa se ni dal tako hitro.

“Ta pa je za Delavsko samopomoč! Ha, tak gospodar! Poglejte njegova poslopja! Cerkev zanič, farovž napol podrtija. Pa se ne zmeni. Kdor svojih reči ne zna v redu imeti, kako bo druge gospodarstva učil . . .”

S hudo silo so ga spravili v stransko sobo in vrata zaprli. Eden, dva sta ostala pri njem.

Župnik je sedel bel ko stena. John se je vrnil in namigaval možem, naj puste, da sam govori.

“Častiti gospod župnik, ta prizor morate odpustiti in pozabiti. Surovina se najde povsod. Zelo obžalujem. Ne jemljite si k srcu, saj vidite, da je pijan.”

Župnik se je iskal in se domislil: In vino veritas! V vinu je resnica . . . Tako kot ta govori v pijanosti, drugi mislijo trezni . . .

John Prošt je hitel z besedo:

“Da se vrnemo k prejšnjemu predmetu! Čakajte no, vi bi radi takoj s katekizmom začeli? Prav, popolnoma prav! Vsem je vzgoja potrebna. Po šoli dvakrat, trikrat na teden. Vaši so otroci takrat, kar vzemite si jih. Kjer hočete in kakor hočete. Samo povejte, vse se bo naredilo. Bom sam stopil okoli ljudi in vam otrok nabral kot bi hruško otrešel.”

Župnik se je potolažen veselo zavzel in hvaležno Johna pogledal. Ni opazil začudnih obrazov pri drugih.

Dogovor je bil sklenjen in Father Sam se je opogumljen poslovil.

Spet so ga prevzemala silno mešana čustva. Pijančeva beseda je žgala kot ogorek iz

žive peči. Pa si je govoril, da jo uspeh glede katekizma sto in stokrat odvaga.

Otresel se je neprijetnih občutkov in sam pri sebi zaključil:

“Za dobro stvar je treba marsikatero požreti . . .”

Pri Proštu so molče v Johna strmeli. Vsak pogled je spraševal: Kaj si ob pamet, Janez nesrečni?

Že z nasmehom je John veliko v odgovor povedal. In še beseda je na pomoč priskočila.

“Saj morate razumeti, da je bilo treba z lisičjo potezo zabrisati porazen vtis pijančevih besed. Da ga je moral bes ravno v tistem hipu prinesiti! Končno, možje, naj vas vprašam: Ali more res fajmošter našim otrokom toliko

škodovati? Saj ostanejo naši pred poukom in naši po njem. Ali mi ne znamo učiti? Ali nismo tudi mi nekoč h katekizmu hodili? Ha, ha! Še eden najboljših sem bil. Ali sem danes zato kaj slabši član Rdeče Zvezde? Pojdite no! In tudi pri birmi sem bil. In če me kdo hoče danes za botra, takoj mu obljubim. Možje, vse polno je potov, ki vodijo k cilju, čeprav po ovinkih . . .”

Po tem pojasnilu so mu vsi prikdili. Pijanec se je vrnil v njihovo družbo in nihče mu ni branil besede. Oštevali so ga zavoljo nerodnosti pred župnikom, pa jim karajoča beseda ni prihajala prav od srca . . .

(Dalje prihodnjič.)

Mi in S. N. P. Jednota

P. Bernard.

SAMO nekaj besed glede naše brošure pod naslovom: “Kje je nevarnost”, ki je izšla v založbi Naše Straže in bila razposlana vsem naročnikom našega lista brezplačno, zraven tega pa tudi nekaterim uradnikom društev SNPJ.

PRVIČ. Brošuro smo izdali in razposlali med ljudi zato, da opozorimo naše katoliške ljudi na sistematično protiversko delovanje SNPJ, zlasti na to, kako skušajo s protiverskimi članki v angleškem delu Mladinskega Lista izpodkopati vero v naši mladini in to takorekoč za hrbtom njenih lastnih staršev.

DRUGIČ. Vzrok, da je brošura izšla ob tem času, je ta, ker smo na naših tiskovnih shodih spoznali, da naši ljudje v resnici niso skoraj nič vedeli za to početje SNPJ. Videli smo celo, da niti naši duhovniki večinoma niso bili poučeni o pisanju Mladinskega Lista in drugem podtalnem protiverskem delovanju SNPJ. Iz teh razlogov se nam je zdelo potrebno, da našo javnost na to reč enkrat prav krepko opozorimo.

TRETIČ. Da smo tudi nekaterim uradnikom — ne vsem — SNPJ društev razposlali to brošuro, je vzrok v tem, ker smo hoteli preprečiti očitke, da delamo zahrbtno in se ne upamo z odkritim vizirjem pred vsakega, ki je pri stvari prizadet.

ČETIČ. Nismo razposlali brošure delegatom konvencije SNPJ v Clevelandu, ker nam ni prišlo na misel, da bi hoteli po njih ukazovati konvenciji, kaj naj stori in česa naj ne stori.

PETIČ. Kmalu po prihodu brošure v javnost je strahovito završalo v taboru SNPJ in njeno glasilo je začelo priobčevati protestne izjave posameznikov in društev. V tistih protestih se nam očitajo laži, toda le v splošnem. V posameznosti glede očitanih laži se ni spustil noben protest, edino, kar je bilo v konkretnem slučaju navedeno, je to, da smo govorili o angleški mladinski konvenciji, dočim je bila tista reč po njihovem zagotavljanju samo nekaka konferenca. To je na naši strani kvečemu majhna pomota, ne pa laž. Vsak vidi, da je to spricho cele stvari le malenkost.

ŠESTIČ. Mi nismo niti od daleč pričakovali, da bomo s to brošuro tako silno razgibali vrste SNPJ. Kdo bi si bil mislil, da se bodo društvene seje, federacije in celo — kot se napoveduje — sama konvencija SNPJ toliko bavile z našo brošuro? Na eni strani naglašajo, da nima naša brošura za svobodomiselne članke SNPJ nebenega pomena — in prav to je bilo naše mnenje, ko smo brošuro pošiljali v javnost — na drugi strani pa taka strnjena vojska zoper njo! S tem so nam pokazali, da

ima naša brošura tudi zanje neizmerno več pomena nego smo si mi le en hip upali pričakovati. Pri najboljši volji ne moremo drugače kakor da nas ta reč le veseli.

SEDMIČ. Naša brošura je pripomogla, da prihajajo na dan od strani SNPJ vedno jasnejše izjave glede tega, kaj pomeni pri njih izraz v njihovi načelni izjavi, da garantirajo csebno versko svobodo vsakemu članu. Saj to je tisto, kar smo slutili. Katoliški ljudje pa niso hoteli verjeti našim opozorilom in so mislili, da prečrno gledamo. Vse kaže, da pride prav kmalu od obeh strani do popolne jasnosti. Tudi tega smo veseli.

OSMIČ. Vsakdo lahko vidi, da se mi nismo niti z besedico dotaknili v brošuri kate-regakoli vprašanja glede uprave ali česarkoli v SNPJ, kar spada v notranje zadeve organizacije. Vedeli smo in vemo, da vse tiste reči niso naša stvar. Stališče v verskih vprašanjih pa NI NOTRANJA zadeva SNPJ, temveč ZUNANJA IN JAVNA ZADEVA celokupnega našega naroda, ki je upravičen vedeti, pod kakšno streho ga skuša kdo zvabiti in pod kakšnim geslom organizirati.

DEVETIČ. Mi nismo trdili in ne bomo, da za svobodomiselce in brezverce SNPJ ni primerna organizacija. Oni imajo pravico, ZA SEBE IN SVOJE narediti organizacijo, kakoršno hočejo. Mi le pravimo, da organizacija SNPJ ni in ne more biti organizacija katoličanov. In ker NAŠIM LJUDEM, to se pravi: KATOLIČANOM, doslej SNPJ ni povedala jasno in na ravnost, kako je z njo, smo se smatrali za poklicane, da jim mi to povemo.

DESETIČ. Kakor je glavni stan SNPJ na našo brošuro dobival ogorčena pisma od svojih brezverskih članov, ki izražajo proteste, tako smo mi dobivali in še dobivamo pisma in izjave od KATOLIČANOV pri SNPJ in izven nje, ki nam izražajo svojo globoko hvaležnost za objavo naše brošure. To nam zadostuje in nam kaže, da smo storili nekaj dobrega. Papirnati protesti od strani brezvercev v SNPJ so za nas brez pomena, kvečemu bodo KATOLIČANOM v SNPJ še bolj odprli oči. S tega vidika se prav veselimo tistih objav v tedenskem glasilu SNPJ, dasi nismo pričakovali tolike podpore od strani uradne SNPJ v našem stremljenju, da primerno poučimo KATOLI-

ČANE, ki še vedno smatrajo organizacijo SNPJ za nedolžno in brez nevarnosti za versko stvar.

ENAJSTIČ. Iz vsega, kar se je zgodilo zadnje tedne in se ima menda še zgoditi, bolj in bolj uvidevamo, da smo zadeli in povedali RESNICO. Kaj hočemo več? Ako bi ne bili povedali RESNICE, bi nas bila SNPJ gotovo drugače prijela ko zgolj s papirnatimi protesti. In tudi zanaprej nam bo vsekako dana svoboda, da bomo mogli povedati še več RESNICE, ako se nam bo zdelo potrebno.

DVANAJSTIČ. Ko je urednik "Prosvete" v polemiki z Mr. Lokarjem zatrdil, da ne napada njegov list verskega prepričanja članov, temveč samo zavrača napade katoliških listov, smo mi skupno z Amerikanskim Slovincem objavili izjavo pod naslovom "Odgovor in ponudba". Tam smo povedali pogoje, pod katerimi mi z veseljem prenehamo z vsako polemiko. Če bi bili dobili od strani SNPJ le majhen migljaj, da se naša izjava upošteva, bi izostalo od naše strani takoj marsikaj, med drugim tudi tukaj objavljeno. Namesto tega je pa uredništvo "Prosvete" očitno pokazalo, da gre mimo naše izjave svojo pot dalje. Bodi tu povedano dvoje: Poseben odtis dotične izjave smo potem poslali delegatom SNPJ konvencije. To je eno. Drugo pa to: Ako bo konvencija ravnala tako kot je ravnal urednik Prosvete, bomo vedeli, da je naša ponudba izzvenela v prazen nič in bomo morali seveda tudi mi popolnoma pozabiti na dotično ponudbo in to — brez naše krivde.

ZAHVALE

Moja žena se je morala podvreči težki operaciji. Velika nevarnost je bila za njeno življenje. S trdnim zaupanjem sem se obrnil do Marije, nebeške Matere, in to ne zastonj. Zato je moja dolžnost, da se ji na tem mestu javno zahvalim.

Martin Šusteršič.

Javno se zahvaljujem Srcu Jezusovemu, Mariji Pomagaj in sv. Jožefu za uslišano prošnjo v težkih zadevah. Prilagam dar.

Frances Horwath.

ENGLISH AVE MARIA

AN EDITORIAL

Through Mary to Jesus—this is the best way for us to walk. You can get to Jesus most easily through Mother Mary. If you find the mother you will find her Son-Jesus.

After the May flowers have died away, after we have said "Good-bye" to our heavenly mother, Queen of May, our eyes naturally turn toward Jesus—toward the Sacred Heart. During May we renewed our affection and our love for our heavenly mother, and the month's course in devotion to her has taught us how to find the Sacred Heart.

The month of June is the month of roses—the month of the Sacred Heart. Every Catholic Church throughout the world, every good Catholic family, every good Catholic heart will try this month to remember the dear Prisoner in our Tabernacles. From His earthly home He invites us so lovingly: "Come to me all ye who labor . . . and I will refresh you."

When our dear Lord announced to the multitudes that He would institute the Blessed Sacrament, that He would give us His Body to eat and His Blood to drink, as nourishment for our souls, many could not comprehend. Therefore they were indignant and turned away from Him. "Hard is this sermon—who will listen to it?"

Do we not see the same thing happen to-day? Do we not see the same spectacle daily around our Tabernacles? "Come ye to me ail." Jesus is calling with a sweet voice of immense love to all human hearts. "Come ye to me, and I will refresh you with my body and blood? Come to me often—come daily? I am always prepared to serve you whenever you may come."

And thousands turn their back to this loving invitation from the Tabernacle, they neglect frequent Communion and murmur against this Prisoner: "We have lost our appetite for

heavenly food, we are too worldly to understand. We do not want this Supper—we want only what is material."

Yes, the Supper is prepared, but those who are invited are not worthy, they have turned entirely to the world. Therefore the Communion railings are deserted by many Catholics, although they believe in Jesus, and still go to Mass.

It must have greatly pained the Sacred Heart at that time, when He saw the multitudes leave Him, but He was silent and let them go. God gave free will to man so that he can do as he pleases. After nearly all had gone, our dear Saviour turned to the few remaining Apostles and asked them: "Will you also go?" And St. Peter turned to Him full of sorrow, and kneeling at His sacred feet, said: "Master, to whom should we go, as Thou alone hast the words of salvation?"

During this month many are leaving Jesus alone, never coming to adore Him or to receive Holy Communion. Our dear Lord and Saviour will turn to **you**, dear Reader, to all who are still faithful to Him and put the same question: "My child, you see so many leaving me—will you also leave me? Do you also want to go?"

Oh, this month should be a sacred month to all lovers of the Eucharistic Prisoner on our Altars. This month should see us often — if possible, daily—at Communion, and when we hear the sorrowful question in our soul: "Will you leave me?" We will kneel before Him and answer: "Master, to whom should we go—to the world, to the devil, to sin? Ah, indeed, where? Where in the world is salvation but in Thee, visit Thee, receive Thee, and live in Thee, so that we may also die in Thee."

Dear Reader, will you do this?

CHRISTIANITY—A FAILURE?

The pessimist surveying the world today, and noticing the moral condition of things, gasps with horror at the apparent lack of virtue among men. To his mind virtue has taken flight and has left nothing but sin and crime in its stead. He reads the daily papers. All they give him is the sensational accounts of robberies, divorces and murders. The indecent advertisements that deface our city streets, and the immoral literature that floods our markets, all confirm him in his harsh judgement of the times. "Woe is me," he sighs, "to be born in an age when men think nothing but evil thoughts, do nothing but evil deeds, and live only for sinful pleasures."

To him the world is in the same state as Rome before her fall. He sees virginity frowned by men, humility considered the garb of fools and charity as something to be counselled but not practised. "Ye gods!" he exclaims, "and we call this an age of Christian civilization. We do things that would bring the blush of shame to the cheek of an African savage. We do things freely and undisturbed that the most barbarous tribes of the jungle would punish severely."

The purblind fanatic is enraged at such conditions. "What is the matter with Christianity?" he inquires. "She was given the mission to save mankind and to lead him along the paths of virtue. Has she lost her influence upon the world? If she is holy, why can she not extend her sanctity, why can she not crush out vice and implant virtue in the hearts of men?" And with all the emotion of a rabid reformer he cries: "Christianity, art thou a failure?"

The Catholic church listens to the lamentations of the shouting evangelist and smiles at his overdrawn picture of life. Poor creature, lost in the darkness of his own ignorance. The church pities him and with a mother's solicitude, whispers to him, "Child, remember men are men, and things are not what they seem."

From her pinnacle the Church looks upon mankind, and with discerning eye perceives that, while there is much evil in the world, there is also much virtue, and the virtue that

is in the world she knows is due to Her influence. She curls Her lip at the preacher's thrust, "Christianity, art thou a failure?" She responds, "There is no Christianity without Catholicity, and the Catholic Church is on Her triumphant march to victory."

The Catholic Church alone has taught Christian perfection. She says, "Be you perfect as also your heavenly Father is perfect." She gives the command as well as the example. She teaches that all men are bound to strive after perfection. Besides giving the obligation, the Church also supplies the means necessary for its fulfillment. She instructs Her children saying: Believe all the truths of salvation, pray always either vocally or mentally, consecrate your works to God, flee from the occasion of sin, and love God with your whole heart, and with your whole mind, and with your whole soul. And love your neighbor as yourself. My children, She continues, I know that it is hard to do all these things, but I will give you the grace and strength through the Sacraments. Use them and you will find the work of salvation easy. And finally the Church recommends Her children to practice acts of self-denial. She remarks: Penance and mortification will secure you against sin, and make you more like unto Christ, the paragon of perfection, who bore His cross before us.

Such a standard of life seems to be something ideal, unknown to most of us. Yet it is a code of morality practised by millions of people throughout the world. For them it is the voice of God and directing the actions of men. For them it is the sacred codex and their conscience will not let them swerve one iota from its teaching.

This great moral code has produced Saints down through the ages and it is still producing them. Today, in spite of the immorality of the age, we have many an Aloysius and many an Agnes as pure as lilies fed by the mountain snow. There are St. Monicas and St. Ritas praying for the conversion of sinful husbands and wayward sons as their predecessors of old. We have St. Peters and St. Pauls, Mary Mag-

(Continued on Page 24)

BELIEVE EVERYTHING YOU READ?

Stanley Thomas

Any form of literature which derides the idea of God, the existence of our souls or attempts to pervert or change the laws of morality, and seeks to undermine human rights, the right of property, etc., facts which cannot be explained away—is, at best, worthy of our suspicion. One, with the love for truth, will not tolerate reading material unless it promotes the true dignity of human life. He must place no confidence in a grudging scramble of visionless theories, which deny the spiritual realities of life whilst attempting to elevate the material. Nor will he have faith in novelties, which misinterpret the spiritual whilst claiming its existence.

Only too often does the desire for novelty cause promiscuous reading. In a changeable world, novelty has its place and appeal. Novelty rests on the changeableness of things, on new circumstances, new fancies, new ideas, new presentations. But the very mutability of novelty should make one wary of its dangers. It should not meddle with the unchangeable. There are fundamental truths and principles where novelty has no place, for they are immutable. The existence of a personal God, the reality of the immortality of the soul, the inalienable rights of man, are unchangeable truths. The principle of right and wrong is fundamentally immutable, and wrong does not admit the novelty of being right anymore than two and two is four admits the novel interpretation of its being made five.

When the changeable tampers with the unchangeable, when novelty attempts to destabilize the stable, then we have every reason to suspect a rotten apple in the barrel.

Reading is a source of knowledge, but it is an intellectual source and hence should be performed intelligently. Lest we assimilate contradictory ideas and apparent truths, the discernment powers of our rational faculties should be given full play. In judging the truth or fallacy of writings we should primarily consider their source and the motives behind them. If the source is sordid, a thoughtful reader will scarcely be captivated by the ad-

jacent objectives. The purer the source, the purer will be the objectives.

The literary field, needless to say, is extensive in scope. It covers the world of events and enters into the world of ideas. Newspapers report events, but papers are governed by editorial policies. Books contain ideas,—doctrinal, educational, social, moral, romantic, etc., which are guided by the intelligence of their author. The greater be the proximity of editorial policies and the author's mind to Christian ideals and principles, the greater will be the purity of motive, and the greater reliability will the context of their publications contain. A Catholic newspaper is preferable to a saecular. A Chesterton merits greater reliance than a Browder. The Christian seeks to uplift the truth, the anti-Christian proposes to degrade it.

(Continued from Page 23)

dalens and Margarets of Cortona today as during any other period of history. We have Saints in every walk of life and great Saints too. Visit any Catholic Church, there you will find them pouring out their souls in sweet prayers. Visit the Catholic homes, there you will find virtuous fathers and mothers, true representatives of Mary and Joseph. Ah, virtue is not dead!

There is much evil in the world and there always will be as long as Satan is allowed to prowl the earth. But remember, virtue also holds a conspicuous place. Against the evils of the time, Christianity opposes her grand army of holy youths, spotless maidens, repentant sinners, faithful husbands and wives. It is sin against virtue, the votaries of Satan against the children of Christ.

You who are striving to climb the paths of virtue, let not surrounding evil dampen your zeal. Keep striving and if you should weaken and fall, yea, if you should do it repeatedly, be not discouraged but get up and start the battle anew. Keep fighting the good fight. Remember you are not alone in the strife. Millions throughout the world are waging the same battle.

A TRUE VOCATION

by "Gimp"

A True Story

His name was William Vogel, but to the gang at Eighth Street and Broadway, he was popularly known as "Bill," not only on account of his winning disposition but also because he was the best baseball player on the lot. The gang was made up of "Fatty" Burley, "Chick" Girard, "Cappy" Burkhard, "Paddy" McGrath and our hero "Bill" Vogel. Of this gang Bill was the youngest and "Fatty" the eldest and the leader.

Bill's popularity was gained by means of a baseball game with the Eighth Streeters' ancient rivals, the "Red Sox" from Seventh Street. The batteries for the game were: for the "Red Sox," pitcher, "Buck" Werner, catcher, "Happy" Johnson; while for the Eighth Streeters, "Bill" Vogel on the mound and "Fatty" Burley on the receiving end. The game progressed nicely till about the fifth inning, when Bill weakened a little, and allowed a base on balls, a double and a single which put Bill into a hole consisting of two runs against him. After this fatal inning Bill settled down and held the "Murderers Row" of the "Red Sox" to three hits. The invincible "Buck" held our heroes to no hits for seven consecutive innings. It was now time that the bats of "Fatty," "Chick" and "Paddy" start working. "Paddy" led off in the eighth with a singing single through "Buck" Werner. "Chick" layed down a neat bunt towards third, which went for a sacrifice; "Fatty" sent a hot liner over second, which went for a double, "Paddy" scoring. Our hero now walked toward the plate bat in hand and eyes on the left field fence. This is Bill's supreme moment. The score is 2 to 1 against him, with the tying run on second and one out. BANG! One of Werner's "bullets" lands into the pocket of "Happy" Johnson's mit for a strike. The next one is high, and Bill let it pass. Bill is now looking them over. BALL TWO! cries the umpire. "Buck" sends another one of his bullets straight into the groove. Bill steps back and swings. CRASH! goes the ball to the left field fence, Fatty and Bill scoring the tying and the winning run. The next two men went out on flies. Encouraged by this lead Bill pitched his head off in the ninth inning, striking out two, and getting "Buck" Werner at first. The game ended 3 to 2 favoring the Eighth Street champs. Thus Bill's reputation was made and his popularity increased.

While serving at Benediction during the Mission given by the Franciscan Fathers, Bill heard a sermon on the "Priesthood in the Franciscan Order." The sermon and holy demeanor of the old missionary struck our hero and set him to thinking. He was especially struck by these words of the missionary: "That the mother of a priest shall never be lost." He loved his good and holy mother dearly, as every boy does, and made known his great secret to her, because he considered her to be the first person to whom he should open up his heart. And like the good and discret mother that she was, she told him to think it over for about a year, during which

time he would complete his grammar school course.

So, many times during the year, while assisting at Holy Mass, Bill considered his secret from every angle. Especially at the Elevation, when he saw a priest raise his God in sight of all present, he thought of the great dignity of the Priesthood, that weak mortal man should bring the Almighty God from His throne in Heaven to this earth. And when at Communion time he saw the priest distribute the Bread of Life to the faithful hungry souls, he thought of the Last Supper when Jesus blessed the bread saying: "This is My Body" and gave it to His disciples. All these thoughts helped to strengthen Bill's high calling.

But Bill was not without his temptations, for "the devil goes through the world like a roaring lion, seeking whom he may devour." The devil pointed out to him all the pleasures he would have to give up by entering the religious life. He showed him how hard and dull was the life of a religious one. But our young hero sent these temptations back to the devil where they belong. He consoled himself on the first point by the words of the "Imitation": "Vanity of vanities and all is vanity, but to love God and serve Him alone." As for the second point he consoled himself by the thought of the cruel sufferings of his Divine Master on Calvary. Thus during the whole year Bill considered the pros and cons and finally decided to broach the subject once more to his mother. She considered every point with care and discretion, and finally told him to speak with his confessor.

Old Father Ward, pastor of St. Columba's Church, who baptized Bill and was his confidant in many things, and thus knew him as no one else knew him. So when our hero spoke to Father Ward of his secret, he knew that standing before him was a future priest of God. Father Ward encouraged him and told him to pray hard. And in the meantime Father Ward wrote to his Franciscan Missionary friend, and asked him if he did not have room for another student at the college for the next term. And in a short time a happy answer came to St. Columba's Rectory. Father Ward told Bill the happy news that afternoon and there was not a happier or more joyful boy and parents in the world as Bill and his dear mother and father.

So for the next couple of weeks Bill prepared feverishly for the great day of his departure. Finally the great day arrived and there was his old gang to send him off. There were "Chick," "Fatty," "Cappy" and "Paddy." They all wished him good luck and hoped that he would make the college varsity baseball team as the leading pitcher. Finally he took leave of his dear mother and father. The parting was rather hard but he bit his lip and said: "All for Thee, O Jesus."

After riding about seven hours he arrived at Beverly, Pennsylvania, where the Franciscan College of St. Edward was situated. He was met at the station by his Missionary friend, who received him with open arms.

Arrived at the college he met all the priests there, and then visited his Friend in the Tabernacle. During the day a steady flow of students poured into the college. The next day he was shown around the grounds by his friend. He saw the wonderful gymnasium and the swimming pool. And what he liked most was the old baseball diamond.

Two days after his arrival the new school year was inaugurated. Bill went to his studies with a vim of one trying to reach a precious goal. He chose the "Mother of Good Counsel" as his patroness in studies to guide him to the altar of God.

Bill's prowess as a pitcher was soon found out by the baseball manager who gave him a few trials in the fall season games. In his first game he was not his old self and lost six to one. But he was not discouraged and asked for another trial. In the second attempt he defeated the county champion team from Youngsville 5 to 3.

Thus Bill's college days sped by interspread with studies and baseball. Before he knew it he was in the senior class of the college, and his last year at St. Edward's. Finally graduation came and diplomas were distributed. The third name called was "Mr. William Vogel, magna cum laude." With a happy heart Bill tripped up the aisle and received his reward.

To make a long story short, Bill entered the Franciscan Novitiate in August, receiving the name of Frater Anthony, where he received instructions in the Franciscan Rule and piety. He passed on through the Cleric and finally the greatest and happiest day of his life came, the day of his First Mass. Old St. Columba's was crowded for the occasion, but the most notable present were his mother and father and his old gang. "Fatty" was now the happy father of four little "fatties"; "Chick" was now playing shortstop for the "Pittsburgh Pirates"; "Paddy" and "Cappy" were now members of the "New York Giants."

His mother shed happy tears of thanksgiving during the whole Mass. Finally Bill's greatest moment came, the moment of Consecration, when he called his God down to earth.

At the end of the Mass he blessed his dear parents and his beloved "gang" with the words: "Benedictio Dei Omnipotentis Patris et Filii et Spiritus Sancti descendat super vos et maneat semper. Amen."

(N. B. Our "Bill" has been ordained now quite a few years!)

The Mail Bag

Dear Junior Friend: North Chicago, Ill.

I am a pupil of the 7th grade of the Mother of God School. My name is Mathilda Osenek. I like school very much. The subjects I like the best are Religion,

Arithmetic and Spelling. My teachers name is Sister M. Hilda.

I enjoy reading the children's page in the AVE MARIA. Some of the letters are very interesting. The stories are nice too. I liked the poem called "My First Birthday Party."

I have no more to write now but next time I shall write more.

Sincerely,

Mathilda Osenek.

Dear Junior Friend:

Pittsburgh, Pa.

My name is James Petrich. I am in the 6th grade at St. Nicholas School. Let me tell you of a joke that happened in school. One day during a Geography lesson our teacher asked: "What continent plays football all year round, but never makes a touchdown?" We pupils were looking in the Geography but none could find it. Then the teacher told us. She said: "It is Europe, using Italy for the foot and Sicily for the ball. It certainly was a jolly lesson."

Best wishes from

A Junior Reader,
James Petrich.

Dear Reverent Father:

Chesterton, Ind.

I am 14 and in the 8th grade at St. Patrick's School. My teacher is Sister Mary Concilio. This is the first letter I am writing to the AVE MARIA. I like to read the letters in the AVE MARIA that the girls and boys have written.

My parents and the others in the family pray for you and all the priests and sisters. There are many prayers one can say to God for all priests. My parents and I are sending to you our best regards.

Your friend,

Stephen Ray.

Reverend and Dear Father:

Chicago, Ill.

This is my first letter to the AVE MARIA. I have been reading the Junior letters and stories. They are very nice to read. I am in the 8th grade at St. Stephen's School.

How I wish we would have another performance like we had on February 28th. It was given by the School Children. Each class had a few songs which were very comical and nice. We even had two short playlets at the end of the singing program. Father Alexander was our announcer and Mr. Ivan Racie was the singing teacher. Success with the JUNIOR CORNER.

Respectfully yours,

Sophie Zeleznikar.

Dear Junior Friend:

Sheboygan, Wis.

I am writing my first letter to the AVE MARIA. I am in the 3rd grade in the Sts. Cyril and Methodius School. My teacher's name is Sister M. Dolores. She is very kind to us. I have two sisters and one brother. I will write you some more next time.

Your little friend,

Betty Jane Horzen.

Dear Junior Friend:

Pittsburgh, Pa.

This is the first time I am writing to the AVE

MARIA. I am a pupil attending the 6th grade at St. Mary's School. My teacher is Sister Theobaldina. Our pastor is Rev. Matt Kebe.

On March 16 we went to Holy Communion. In the afternoon we made our Confirmation. As the bishop was entering the church the children sang "Ecce Sacerdos." We were to sing "Veni Creator" but we did not because the bishop was ready. He gave each child a slight blow on the cheek to remind them that they should suffer anything, and even death for the sake of Christ. After that we had Benediction. On the same day my little cousin, George Zunic, died. The next day being St. Patrick's the bishop told us that we would have no school.

Sincerely yours,

Helen Kunic.

Dear Reverend Father:

Chesterton, Ind.

I am a little girl attending St. Patrick's School. I am in the 2nd grade and my teacher is Sister M. Modes-

ta. She is very kind to us children. We all like her very much.

I am to receive first Holy Communion on Whit-Sunday, April 4th. I am very happy for this. This is my first letter to the AVE MARIA. And I am going to be 8 years old on the 20th of April. Sending you my best regards Father,

Your friend,

Mary Ray.

Dear Rev. Father:

Chicago, Ill.

I have some riddles I wish to send you. I hope you will like them. There are six of them. Probably, when you have time you would like to read them. Why is a little man like a good book? Because he's often looked over. It goes all around the house and comes to the door but can't come in. What is it? A path.

Your new friend,

Helen Smid.

The Juniors' Contest Page

This is the third set of a series of six sets of questions. It is still possible to enter even with this third set. So if you have not answered preceding questions that does not stop you from entering the contest with this set. Send all answers to: THE JUNIOR FRIEND, BOX 608, LEMONT, ILLINOIS.

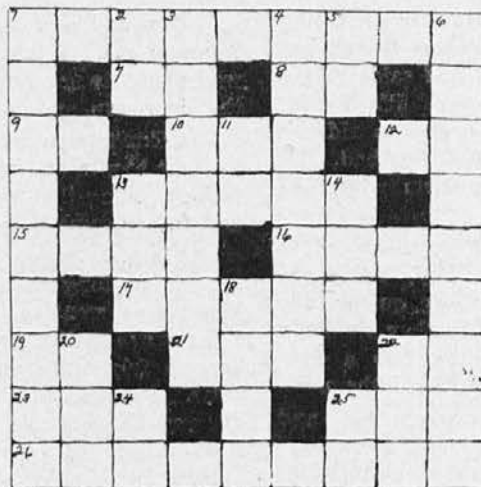
The JUNE questions:

13. Why are godfathers and godmothers given in baptism? And what is their obligation?
14. What is forbidden by the third commandment? What are we commanded by this commandment?
15. What is Confession? What is that Confession called in which we repeat the sins of our previous Confessions? When must we make such a Confession?
16. Must one pray in order to save his soul? When and how should we pray?
17. Why did God give us guardian angels? How do they help us? How must we act towards our guardian angels?
18. Why, do you think, Jesus ascended into heaven, i. e. why did He leave this earth?

This is the second of a series of six cross-word puzzles. The first appeared in the May issue. A prize given to the six best worked and neatest. Send answers to the JUNIOR FRIEND, P. O. Box 608, Lemont, Illinois.

Across

1. Exciting experience.
7. Trade Union (Abbr.).
8. Form for making plural.
9. Preposition.
10. A Garfish.
12. Prefix signifying before.
13. Listens.
15. Strap of a bridle.
16. Villian in Shakespeare's "Othello."
17. Situations.
19. Sound of a horn.
21. Auto.
22. Police Dept. (Abbr.).
23. Girl's name.
25. Wrath
26. One who collects.

Down

1. An ocean.
2. Vermont (abbr.).
3. Well-born.
4. Breed of dog.
5. Pronoun (pl.).
6. To decorate with needle-work.
11. Associate of Arts (abbr.).
13. Belonging to him.
14. Talk back.
18. Not wild.
20. Trouble.
22. Professional.
24. Man's name.
25. Neuter pronoun.

Contributed by Jeannette Baher, pupil of VII grade, St. Joseph's School, Joliet, Ill.

WE JUNIORS

SPEAK!

- MOTHER MARY CATHERINE McAULEY
- TREASURE HUNT
- MY PET, POLLY
- MY DOG SKIPPY

One hundred and fifty years ago there was born a child of God's predilection. A thousand or more convents of the Sisters of Mercy throughout the world are celebrating this year the 150th anniversary of the foundress of their Institute **Mother Mary Catherine McAuley.**

Catherine McAuley was indeed a child of God's predilection. Her father's death, when she was but 7, deprived her of the spiritual training that is the true heritage of a Catholic child. She was reared among non-Catholics and saw her younger brother and sister give up the Faith. Every effort was made to lead her to renounce the Catholic Church, but God was watching over her. Grace strengthened her will and instead of becoming an apostate, she became an apostle.

When wealth was left her, her one thought was to relieve the suffering poor in the slums of Dublin. She did not see God's plan in her work. She would erect a building to shelter poor girls in need of a temporary home,—her architect designed and built a convent. She gathered a few zealous ladies to aid her; they became imbued with her fervent spirit. Then the full light of God's plan became clearer: Catherine McAuley founded a new Religious Institute.

She sought to be the least. She was chosen to be the guiding mind in a great work. Her charity, her humility, caused all opposition in her Institute to disappear. The great work became permanent. She died on November 11, 1841.

—Therese Mlakar (Chicago).

There lived a boy named Bob. He was an honest and truthful lad. One day his friends came to call him to go treasure hunting. Bob came out and said: "Boys, I'm sorry. But I can't go with you today. It's Sunday and I must go to mass." The boys began to ridicule Bob, leaving him alone at the gate. Bob felt bad. He called after them that he would join them within an hour.

After mass Bob and his friend, Fred, hastened to overtake the others. Fred was a poor boy. Years ago his father had disappeared. Walking along quickly the two boys did not watch their path and so they suddenly found themselves a-stumbling and falling into a deep ditch. They called for help but no one heard them.

Further ahead the group of boys whom Bob and Fred were hurrying to overtake paused and figured to await for their friends. They had seen them coming long before. Then one of them said that the two boys were no longer in sight. They turned back to find them.

Soon they heard their cries and running forward they found Bob and Fred in the ditch. They rescued them after which these two said that a tunnel was down there and if all agreed they would go into the tunnel. All agreed.

In the tunnel to their surprise they found a man asleep. He awoke at the sound of the boys' voices. Fred cried out that it was his father.

The boys went happily homeward . . . the treasure hunt a great success.

—Martin Horvath (Chicago).

I have a pretty polly. Its colors are green and yellow. We all like her. But sometimes she is very mischievous.

One day mother sent to the store for crackers. Polly hearing this, began: "Polly wants a cracker!" Returning with the crackers I took one and began to tease Polly. Oh! How angry my pet became! And did she peck!

One fine summer evening we put Polly in the dining room where it wasn't so hot. That evening my sister's girl friends came to play bridge. While playing they talked much, of course. One girl said: "Oh, what gossips we are." And they all laughed at this. Suddenly they stopped for from the corner of the room rang out: "What gossips we are!" Looking about they saw that it was polly. The girls became very angry and left.

Even now when Polly is asked anything, she quickly replies: "What gossips we are!"

—Jane Vaury (Chicago).

One day as I was going home from school, a dog followed me. I tried to chase him but no use. As I was about to go into our house the dog jumped upon the door-step and began barking and scratching.

I didn't know what to do. But I picked him up and brought him in and washed him. I thought I'd name him Skippy, being that he was so lively. When my mother and father came home I told them what happened.

I asked father if I might keep him and he said I could as long as no one asked for him. One day in May we all went to the beach. I was in the water when a big wave pulled me away across the safety line. I became frightened and began to cry for help. No one came. Soon I had a mouthful of water. Lo! I thought all was up with me when I heard a splashing coming towards me. It was Skippy. Slowly but surely he was pulling me to shore and safety. Was my mother happy. And to be sure it meant a big bone for Skippy.

—Theresa Foys (Chicago).

NAŠ STRIČEK

Dragi Striček:—

To je moj prvi dopis v list Ave Maria. Prav škoda, da me ni bilo doma takrat, ko je bil g. urednik tu pri nas in nabiral nove naročnike za list Ave Maria. Mama mi je naročila, da naj pišem, da sedaj so že izcvrti tisti ocvirki, ki jih je Mrs. Useničnik mečala, ko je bila tukaj z urednikom. Če ne veste, kdo je tista Mrs. Useničnik, Vam povem, da je to Kranjska Micka. Moram še to povedati, da smo imeli tu v Bridgeville misijon, ki ga je imel Father Vodušek. Bilo je prav lepo. Zdaj Vam pa še to povem, da bom čakala tako dolgo, da bo videla, če bo ta moj prvi dopis zagledal beli dan v listu, potem bom pa še večkrat pisala. Vas pa prosim, da bi popravili, če sem kaj napačnega napisala. Zdaj pa pozdrav in prav lep.

Lena Robic, Presto, Pa.

Draga Lena:—

Iz Tvojega lepega in zanimivega pisma se vidi, da nisi Lena, čeprav si Lena. To je res hvale vredno. Našega urednika sem vprašal, kako je bilo s tistimi ocvirki, pa ni hotel nič povedati. Tako se je naredil, kot bi ne imel nič časa za take pogovore. Toliko je pa vendar povedal da pozna Kranjsko Micko in jo lepo pozdravlja. Mislim, da tudi Tebe, če sem prav razumel. Če Te pa on ne pozdravlja, Te jaz toliko bolj, torej kar za dva. Zdaj pa le glej, da boš res spet pisala, ko je Tvoj prvi dopis že zagledal "beli dan". Kdo Te je neki naučil tako dobro pisati? Samo dve napaki sem našel v celem Tvojem pismu. Vidiš, kako dobro znaš. Zdaj pa le hitro na delo in nič ne bodi Lena, da bom spet dobil pismo od Lene.

Tvoj Striček.

Dragi Striček:—

Tudi jaz bom nekaj napisala v ta lepi list Ave Maria. Hodim v sedmi razred publične šole tukaj v Blaine, Ohio. Katoliške šole nimamo. Sestre pa pridejo k nam vsako nedeljo in uče katekizem. Moji bratje in jaz hodimo v to cerkev. To je cerkev Vseh svetnikov. Moj brat in jaz greva nabirat cvetlice za oltar majniške Kraljice. Imeli bomo kronanje majniške Kraljice ali "Crowning of the May Queen". To imamo vsako leto in je zelo lepo. Bom pa drugič kaj več pisala. Lepo Vas pozdravljam, Striček.

Mary Vovko, Blaine, Ohio.

Draga Mary:—

Tudi meni se zelo dopade tista pobožnost, kadar kronajo majniško Kraljico. Vesel sem, da jo imaš tudi Ti rada. Škoda, da nimate tam pri vas katoliške šole. Zato se morate bolj pridno učiti katekizma ob nedeljah, ko pridejo dobre sestre. Saj vem, da se rada učiš o Bogu in Mariji, ravno tako tvoji bratje. Slovensko še ne znaš posebno dobro, pa le poskusi še in kmalu spet piši. Ko boš večkrat pisala, boš videla, da ni tako težko. Le korajžo. Lepo pozdravlja Tebe in vse Vovkove
Tvoj Striček.

Dragi Striček:—

Bom pa še jaz napisala kratko pismo za Vas iz Fontane v Californiji. Nisem še nikoli pisala v ta list. Moj brat bo šel k prvemu svetemu obhajilu v mesecu maju. Jaz sem pa že lansko leto bila. Mi imamo katekizem ob sobotah in nedeljah. Tam se učimo about religion. I am in the fourth grade and my brother is in the second grade. We go to the Public School. We study reading, spelling, arithmetic, drawing, music, geography. I think this will be all for this time. Goodbye.

Josephine Skubic.

Draga Jožefina:—

Tvojega pisma sem bil pa še posebno vesel, ko je prišlo tako daleč. Iz Californije mislim, da še nisem nikoli nič pisma dobil. Tvoje je torej prvo. Lepa hvala. Seveda nisi mogla še po slovensko povedati o svoji šoli, pa sem angleško tudi razumel. Vidiš, lahko bi takole napisala po slovensko: v šoli imamo branje (čitanje), pravopis, računstvo, risanje, petje in zemljepisje... Kaj praviš, ali so zelo big words? Prosi mamo, da Ti bo pomagala vse prav izgovoriti, potem se pa nauči besede, da jih boš vedno znala. Zdaj pa kmalu spet piši, pa veliko. Poskušaj po slovensko, če bo pa preveč težko, pa spet po angleško kaj deni vmes. Pozdrav Tebi in vsem.

Tvoj Striček.

Vsem drugim Stričkarjem:

Ta mesec sem pa dobil jako malo pisem. Kje pa ste vsi tisti korajžni fantje, ki ste že pisali in obljubili, da boste še? Kje ste vse tiste pridne deklice, ki ste tudi naredile obljubo, da boste večkrat pisale? Ali niste več v Ameriki?

Pa kaj bi spraševal, saj vem, kaj je vzrok, da nič ne pišete. Zdaj gre šola proti koncu leta in vi se morate zelo pridno učiti, da boste dobili dobre "marks". Zato pa nimate časa misliti na Strička in mu pisati. To je tisto in Striček se bo že kako potolažil. Kadar bo konec šole, boste pa imeli vsi zelo dosti časa in takrat bo Striček dobil vsak teden pismo od vas . . .

Hm, ali bo res? Kaj pa, če boste potem samo na vacation mislili, hočem reči, samo na počitnice, Striček bo pa spet pozabljen, morebiti še bolj kot zdaj med školskim letom??? Joj, to bi pa bilo še bolj žalostno! Tega ne smete narediti. En teden po končani šoli se igrajte in počivajte, potem pa hitro pero v roke in papir, pa pišite, kako se imate. Prav zares!

APOSTOL GOBAVCEV

Življenje Fathra Damijana.

Priredil P. Bernard.

(Dalje.)

III.

KO se je Jožef vrnil v samostan, je nastalo vprašanje, kakšno ime si bo izbral za novo življenje kot redovnik. Odločil se je za ime Damijan po svetniku, ki je bil zdravnik in je prestal mučeništvo za Kristusovo vero obenem z bratom Kozmom leta 303.

Komaj bi si mogli misliti bolj pripravno ime za moža, ki je imel v kratkem postati apostol gobavcev. Pozneje je sam imel navado reči o svojem velikem poklicu: "Kakor moj patron sv. Damijan, tudi jaz skušam najprej olajšati telesno trpljenje svojih ovčic in jih tako narediti sprejemljive za besedo zveličanja."

Odslej bo torej naš junak tudi v našem popisovanju znan pod imenom Damijan, njegovo prvo ime, Jožef, bomo pa pozabili.

Damijan ni imel dovolj šole, da bi se takoj lotil učenja za duhovnika. Latinščine sploh ni znal popolnoma nič. Zato je bilo pričakovati, da bo ostal v samostanu za brata laika. Dobil je nizko in težko službo, toda opravljal jo je z lahkoto, ker je bil od doma vaje težkega dela. Vsakega opravila se je lotil s tisto resnobo, ki je bila že doma značilna za vsa njegova podjetja.

Kljub temu je na tihem vedno hranil iskreno željo, da bi mogel postati duhovnik. Kadar mu je preostajal le en sam trenutek prostega časa, si je skušal obogatiti znanje s pomočjo knjig, ki so mu bile na ponudbo. Brat Pamfil ga je mimogrede učil latinščine. Ni mu dajal rednih ur v latinskem jeziku, ampak kar med delom mu je bral iz latinske slovnice in Damijan je opravljal z rokami svojo naloženo službo, z glavo je pa sledil pravilom slovnice in si vtiskal v spomin nove besede.

Predstojniki so kmalu opazili Damijanovo izredno ukaželjnost in so ga premestili med klerike. Poslali so ga v novicijat v Pariz na Francosko. Od tam je nekoč pisal staršem med drugim:

"Gotovo ste radovedni, kako se svet suče

tu na Francoskem. Žal, nikoli ne berem časnikov in ne vem, kako gredo stvari svojo pot. Tudi iz mesta grem zelo redko. Vsako sredo imamo sprehod v gozd, ki je precej daleč. Ta gozd bi vam lahko natančno popisal, ker poznam v njem vsako stezo. Okoli tisoč mož je tam neprestano na delu, da napravijo iz gozda prijetnejše sprehajališče. Toda, žal, poprej smo mogli najti v tem gozdu popoln mir in uživati lepoto božje prirode, zdaj pa ne vidimo drugega ko sprehajalce peš in v kočijah. Vse to je zelo neprijetno in povzroča raztresenost . . . V našem samostanu je pa vse zelo krasno. Vsi delamo kot čebelice in se sijajno razumemo med seboj. Za veliko noč nas je obiskal misijonski škof iz Oceanije. Imeli smo slovesno pontifikalno mašo, ki sem jo jaz videl prvič v življenju. Zvečer je imel škof nagovor na nas. Mislim, da se bo kmalu vrnil nazaj v svoj misijon in najbrž vzal enega ali drugega od nas s seboj. Ali bi ne bili veseli, če bi bil jaz eden od tistih?"

Tudi drugače je že takrat kazal Damijan, da se ga loteva misel na misijonski poklic. Zdelo se je, da je učitelj novincev to opazil in je večkrat napeljal besedo na lepoto misijonskega poklica.

Po končanem novicijatu se je Damijan povrnil v Lovanj, da bi pričel filozofske in bogoslovne nauke. Tako sta se zopet sešla z bratom Pamfilom, ki je z veseljem opazoval napredek svojega mlajšega brata v duhovnem življenju. Mladi klerik je porabil vsako priložnost za zatajevanje samega sebe. Ako ni prišla priložnost nepovabljenja, jo je sam poiskal.

Sledeča zgodba se pripoveduje iz tistih časov.

Nekoč je bilo treba podreti visok dimnik, ki je bil že zelo star in omahljiv. Nobeden delavec se ni upal na delo. Tu pride Damijan, pristavi visoko lestvo in spleza navzgor. Kmalu je bil prav ob vrhu dimnika in je začel z varno roko metati opeko za opeko navzdol. Vodja delavcev je z občudovanjem zrl navzgor in vzkliknil:

"Bože moj! To vam je mož!"

S premagovanjem mehkužnosti in boječnosti je Damijan polagoma dobil veliko oblast nad samim seboj. Ob jutrih je vstajal bolj

zgodaj kot je bilo predpisano, večkrat že ob treh. Ko so drugi prišli v kapelo, je imel Damijan že celo uro ali še več molitve za sabo.

Kakor je Damijan dobival vedno več oblasti nad svojim telesom, tako je tudi rasla v njem gorečnost za blagor neumrjočih duš. To se je pokazalo kmalu po njegovem povratku iz Pariza. Takrat je pisal očetu glede bolj pogostnega prejemanja svetega obhajila.

Damijanov oče ni bil posveten možak. Imel je globoko vero in je prejemal svete zakramente štirikrat na leto. V tistih časih je bilo to že prav veliko. Toda Damijanu ni bilo dovolj in je skušal na prijazen način pridobiti očeta za še bolj pogostno posečanje zakramentov. Načrt se mu je v polni meri posrečil.

Ob Pamfilovi novi maši si je Damijan naložil novo nalogo. Deset sorodnikov je bilo povabljenih na to slovesnost, ki se ni vršila v rodni vasi, temuč v samostanskem svetišču v Lovanju. Damijan se je zavzel, da bo pregovoril ob tisti priliki vseh deset, naj se vpišejo v bratovščino karmelske Matere božje. Ker se je nekoliko bal, da bi ta ali oni ne sprejel rad škapulirja, jim je začel opisovati, kako lep spominček bodo imeli od brata Pamfila, novomašnika. S takimi besedami je že naprej onemogočil vsak odpor in res so si dali vsi brez izjeme obesiti škapulir okoli vratu.

Tudi čednost ponižnosti je bila posebna odlika mladega Damijana. V učenju je bil nekako srednje vrste dijak. Nekoč je rekel bratu Pamfilu: "Ko vidim pri predavanjih na univerzi toliko nadarjenih součencev pred seboj, se vedno sramujem samega sebe."

Vsak dober nauk mu je šel do dna srca. Nekoč je njihov učitelj duhovnega življenja zelo poudarjal potrebo treh čednosti, ki so: molčečnost, zbranost, molitev. Damijanu ni bilo dovolj, da si jih je samo zapomnil. Vzel je nož in je te tri besede vrezal v deščico ter jo pritrldil na svojo pisalno mizo. Tako je hotel imeti te tri besede takorekoč žive pred sabo.

Ves njegov značaj je razodeval veliko notranjo zbranost in zunanji mir. Preprirov in prerekanj ni mogel trpeti. Ako so se tovariši kdaj sporekli vpričo njega, je samo dejal: Ali so to sinovi presvetega Srca? Po teh besedah se je oddaljil od družčine.

Kljub vsem tem duševnim vrlinam se na

zunaj ni prav nič razlikoval od drugih. Polagoma so sicer začele padati glede njegove posebne opazke, da utegne kdaj dobiti posebno odlično in odgovorno službo, ko je tako resnega in odločnega značaja. Nihče pa ni slutil takrat, kakšna bo prav za prav bodočnost tega odličnega mladega moža.

Njegova lastna duša je pa najbrž že takrat slutila, da bo treba ob svojem času vzeti nase posebno težak in robat križ. Če so ga obšle take slutnje, se je popolnoma daroval Bogu in se še bolj trudil da bi ga božja volja, vsak čas našla pripravljenega.

(Dalje prihodnjič.)

Kotiček

lemontskih
klerikov

PRESVTO SRCE JEZUSOVO.

Ubogo človeštvo tava v temi, v črni noči moderne poganske civilizacije. Ne more razumeti svoje zapuščenosti, še manj jo pa razložiti. Pomankanje gospoduje po celem svetu, prav za prav pohlep po večji meri časnih sredstev. Saj vidimo na lastne oči, da marsikje v resnici ni pravega pomanjkanja, pa so vendar ljudje nezadovoljni in se jim zdi, da jim še sto reči manjka. Ta pohlep in to željo po vedno večjem imetju si je zakrivilo človeštvo samo s svojo brezbriznostjo napram božjim dobrotam, za katere se tako malo mení.

Toda še strašnejša sta lakota in pomanjkanje v duhovnem življenju. Tu je doma pravo hiranje in razpadanje. O, kako razjeda to hiranje narode in države, kako jih ruši in podira! Cele države se trudijo, da bi uničile veljavo božjo. In ko se brezboštvo ukorenini med narodom, koliko nemoralnosti in razdejanja v dušah pride za njim! Duše se krčijo in sušijo, pregreha gospoduje v njih. Vest se je zadušila, svojega posla več ne opravlja. Človeštvo ne spozna več, kaj je dobro in kaj slabo. Prepuščeno je svoji sebičnosti in poželjivosti. In ta postane brezmejna. Kam naj se človek obrne po pomoč?

Naš Zveličar nam je pripravil gostijo. Mize so pogrnjene, vse je pripravljeno. A žal, število gostov je skromno. Od lakote umirajo duše, pa vendar se branijo jesti od Kruha življenja in piti iz Keliha zveličanja. O, presveto Srce! Pripravilo si gostijo in povabilo Adamov rod, ta pa v svoji malomarnosti noče pristopiti k tvoji mizi, da bi si nasitil izstradano dušo. Studenci milosti božje so odprti in vsem na razpolago. Dnevi meseca junija, srečni dnevi posebnih milosti, so pred nami. Poslužimo se jih v svoj prid in tudi v prid onih

zemljanov, ki se sami ne zavedajo bogastva božjega Srca. Na čelu vseh teh velikih dni stoji praznik presv. Srca. Tisti dan nas bo božje Srce prav posebno vabilo v svoje zavetišče.

V tem Srcu so svetniki, zlasti mučenci, ti junaki krščanstva, dobili nadnaravno moč, tam so napojili svoje duše z nadnaravnim pogumom, da so mogli prenesti strašne muke trpljenja. Tam so prejeli vsi dobri kristjani svoj vzor in plačilo za čednostno življenje. Tam v presvetem Srcu je tudi naša rešitev, tudi naše zveličanje.

P. Alojzij Medic.

KAJ JE FILOZOFIJA?

Ljudje bi najbrž radi vedeli, kaj je modroslovje ali filozofija. Radi bi razumeli, kaj študiramo v naši šoli, ko študiramo filozofijo. Ni tako lahko razložiti preprostemu človeku, ki sam ni hodil v višje šole, kaj je filozofija. Saj še študent-filozof dosti težko odgovori na to vprašanje, ko ga profesor vpraša.

Kader filozofi govore ali pišejo o svojem predmetu, rabijo besede, ki se ne slišijo pri vsakdanjih pogovorih. Morebiti bom o filozofiji vendar nekaj povedal, če rečem, da v filozofiji preiskujemo stvari do dna in skušamo o njih vse izvedeti, kar je mogoče. Na primer o najvišjem Bitju, o Bogu, vzemo v filozofiji najprej, kaj sploh je, potem kakšno bitje je, kakšne popolnosti ima in kaj je v primeri z nami. Z eno besedo: vse vzemo o njem, kar je sploh mogoče izvedeti o njem po naravnem spoznanju našega razuma in pameti.

Razlika med filozofijo in teologijo (med modroslovjem in bogoslovjem) je pa ta, da v filozofiji ne uporabljamo božjega razodetja, kakor ga uporabljamo v teologiji. V filozofiji torej uporabljamo svoj razum in skušamo z njim samim dognati vse, kolikor je le mogoče. Seveda pa pri tem ne porinemo v stran božjega razodetja in se zavedamo, da naš razum ne more odkriti nič takega, kar bi bilo v nasprotju s tem, kar nam je Bog sam razodel. Znan pregovor je, ki pravi, da ni nič resničnega v filozofiji, kar bi bilo neresnično v teologiji. Naš omejen razum nam pove v filozofiji, da je božji razum, ki je neomejen, neizmerno vzvišen nad našim razumom, zato se mora v marsičem ukloniti božjemu razumu. Tako ne more biti nobenega nasprotja med filozofijo in teologijo.

Ta sistem filozofije, ki ga sedaj študiramo, se je začel prav za prav v 13. stoletju. Pred tistim časom niso imeli tako lepo urejenega filozofskega študija kakor ga imamo sedaj. Takrat so namreč začeli razlagati vero v Boga bolj z razumom, ne samo na podlagi svetega pisma in tradicije (ustnega izročila.) Tako so bolj lahko odgovorjali nasprotnikom vere, ki so začeli zametavati veljavo svetega pisma in tradicije. Znameniti filozofi tistega časa so bili: sv. Anzelm, slavni sv. Tomaž Akvinski, sv. Bonaventura, sv. Bernard, sv. Albert Veliki in naš frančiškanski svetniški kandidat, Janez Duns Scotus.

Pa tudi pred temi možmi so bili že jako dobri filozofi, celo že pred Kristusovimi časi. Od poganskih filozofov, zlasti od grških, so prevzeli krščanski filozofi mnogo naravnih resnic, pridobljenih zgolj s človeškim

razumom in s pomočjo razmišljanja.

Studentje za duhovništvo morajo filozofijo študirati vsaj dve leti, drugod pa tudi tri leta. Tako imamo na primer pri nas v Lemontu triletni modroslovni tečaj.

Fra. Martin.

KAM SE BOMO NAGNILI?

Pred par tedni sem pregledoval angleški list, ki izhaja v Pittsburghu. Tam sem bral nekaj, kar je bilo vzeto iz lista "Social Forum", ki izhaja s cerkvenim dovoljenjem v Ottawi, Canada. Bral sem tole:

Komaj leto je tega, ko so bogati katoličani v Madridu računali zelo visoke svote za najemnino stanovanj. Nasprotno so pa isti katoličani plačevali svojim delavcem prav nizke plače. Letos je mnogo tistih katoličanov mrtvih, ker so bili neusmiljeno pobiti.

Revni katoliški delavci so se takrat jezili nad katoliškimi bogataši. Poslušali so socialistične govornike in jim kričali "Viva!" Tudi od teh je danes mnogo v grobovih, ker so bili pobiti z bogatimi katoličani vred.

Ali ni bilo prilike, da bi se bili bogati in siromašni katoličani skupaj vzeli in preprečili pogubo? Seveda je bila, pa je niso dosti izkoristili. Res, nekateri so se brigali za katoliško akcijo, drugi so pa mislili, da bodo žalostne razmere same od sebe prenehale. In tako so ostali nedelavni.

Revni ljudje so pa videli, da prihajajo drugi preroški s svojimi nauki in so jim verjeli. Čeprav so bili v srcu in v besedi katoličani, so verjeli, da jih bo komunizem rešil iz revščine.

Tudi med nas prihajajo taki ljudje in prigovarjajo katoličanom, da bi se morali združiti s komunisti, da se bodo laže skupno bojevali zoper fašizem. Ako pravimo, da tega nečemo, nas pa obsojajo, da smo tudi mi fašisti.

Ampak zakaj bi mi morali biti samo komunisti ali pa fašisti? Nam ni treba ne enega ne drugega. Četudi moramo priznati, da je komunizem po svoji naravi popolnoma nasproten katoličanstvu, v fašizmu je pa le bolj od voditelja odvisno, če preganja katoličanstvo ali ne, vendar mi tudi fašisti nečemo biti. Mi imamo v svojem katoličanstvu najboljše nauke za vse človeško delo, ravno tako tudi za rešitev socialnega vprašanja. Treba je samo, da poslušamo klice papežev in začnemo res pravo katoliško akcijo, ki naj bi izravnala vsa nasprotja na svetu, posebno nasprotje, ki je med bogatimi in revnimi.

Če bodo pa naši katoličani tako upoštevali socialne nauke papežev, kot sem bral o tistih bogatih katoličanih v Madridu, potem ne bo časa za premišljevanje, če je bolje biti komunist ali fašist, zakaj tudi njim se bo zgodilo to, da jih bodo spravili kmalu v — grob.

Fra. Rafael.

NAROČNIK, NAROČNICA!

Pet mesecev naše celoletne kampanje je že za nami. Ali si ti že kaj storil, storila za pridobivanje novih naročnikov? Poglejta oba, kako se nekateri trudijo da bi naš list napredoval. Zdaj je že čas, da tudi vidva v roke pljuneta . . .

Križem Kraljestva Križa.

P. Hugo.

DA bi ne postali narod pijancev. — Rajna prohibicija je ameriško mladino naučila piti. Ta pritožba se čuje od vsepovsod. Splošna sodba bo gotovo pretirana. A brez podlage ta tožba gotovo ni. Skrivnost zla je, da prepovedano bolj diši ko dovoljeno. Dosledno bi bilo, da bi mladina, ki jo to zadene, zdaj, ko je prohibicija v grobu, zopet dala slovo pijači. A se zdi, da se jih je mnogo že preveč sprijaznilo ž njo. Apostoli mladine so v skrbeh za njeno bodočnost in bodočnost naroda, ki je v njenih rokah. Začeli so zopet z apostolatom treznosti. Seattleški škof Most Rev. Gerald Shaughnessy, S. M., je vpeljal posebno obljubo ali častno besedo, ki jo zahteva od birmancev. Njeno besedilo se glasi: "V spomin grozne žeje našega svetega Odrešenika, v spravo za toliko grehov pijančevanja, ki tako žalijo vsemogočnega Boga, se jaz, Kristusov vojščak, zavežem, da do svojega 21. rojstnega dne ne bom pokusil opojne pijače. Naj mi milost zakramenta sv. birme pomaga držati to častno besedo, v čast in slavo božjo! V imenu Očeta in Sina in sv. Duha. Amen!"

STRRAŠNA napoved — še strašnejše uresničenje. — Neki Dr. Lardner je že sredi preteklega stoletja napovedal, da ni več daleč čas, ko bodo topovi lahko bruhalo na sovražnika strupene pline, katerih učinek bo strašnejši ko vsake krogle. . . Danes so vojni arzenali z vsem tem že založeni. Da, še z vsem hujšim! Berem, da razpolaga francoska vojna uprava z neko tajno iznajdbo te vrste, s katero bo v prihodnji vojski nastopila, če bo v skrajni sili. Po njenem iznajditelju Turpinu se imenuje turpinit. Je to neke vrste eksplozivna snov. Kamor bo tak izstrellek padel in eksplodiral, bo 20 jardov naokoli vse življenje uničil. Ljudje v tem okolišju bodo v tistem položaju umrli, v katerem jih bo razširjajoči se plin zajel. Že v zadnji svetovni vojski so se Francozi te strahotne iznajdbe poslužili proti Nemcem, a le za poskušnjo. Učinki so bili pregrozni.

Priplazili so se bili do nekega nemškega kritja. Več ko 5000 jih je vilo v njem. Stali so, da prestrežejo sovražni napad. Ko so Francozi spustili nanje tega vruga, so še naprej tako stali, a vsi so bili mrtvi. Nobeden se niti ganil ni, tako da sovražnik sprva ni vedel, če so živi ali mrtvi. V prihodnji vojski bo to skrivnostno in strašno orožje igralo vse večjo vlogo. O, ne izgovarjajmo, ne poslušajmo tako brezbrizno znane prošnje: Vojske reši nas, o Gospod!

DO smrti se je hotel izpostiti. — Neki gorjanec v Tennessee, Jackson Whitlow po imenu, si je vbil v glavo, da se mora po božjem navdihu do smrti izpostiti, če mu Bog ne bo prej kaj drugega navdihnil. Celih 45 dni se je postil in kljub temu še svoj vrt obdeloval. Potem je pa omagal. Od slabosti se je začel onesveščati in notranje krvavenje se je začelo javljati. Tudi govoriti je mogel le še šepetaje in pretrgano. Toda vse prigovarjanje, naj si izbije to misel iz glave in začne zopet jesti, je bilo zastoj. Celo zdravnikova izjava, da ne more delj živeti ko kvečemu še kak dan, ga ni mogla pripraviti do tega. Le če mu Bog razodene, naj neha s postom, je bil pripravljen odjenjati. Po 53 dneh mu je Bog navdihnil — tako je seveda on izjavil — naj začne zopet jesti, kar je rad storil. S stališča osebnega prepričanja je treba možaka občudovati. Samo na sebi je pa tako početje obsodjanja vredno, ker je izzivanje Boga. Možak mora biti protestant. Pri protestantih igra osebno navdihnjenje večkrat tako veliko in tako usodno vlogo.

TEMELJITE duhovne vaje. — V Ottawi, Canada, so v tamkajšnjem domu duhovnih vaj začeli s temeljitimi duhovnimi vajami za laike. Devetnajst mož in fantov se je odločilo zanje. Sklenili so, da bodo ves čas med duhovnimi vajami strogo molčali, nič kadili, spali na golih tleh, živeli samo ob kruhu in vodi in se še na razne druge načine mrtvičili. Ta stroga spokorna vnema pri možeh in mladih fantih je gotovo vse hvale vredna. Nazorni klic je vsemu krščanskemu svetu, da je prišel čas verskega radikalizma. Le ž njim bo mogoče uspešno zaježiti protiverski radi-

alizem, ki vsepovsod tako prešerno dviga glavo in povzročča tako opustošenje v dušah.

RESNICA oči kolje. — Zadnja okrožnica sv. očeta proti brezbožnemu komunizmu je ruske boljševice zelo razkačila. Takorekoč na meji so jo prestrgli, da bi komu ne odprla oči in bi komunizem v vsej njegovi nagoti in sramoti spoznal. Noben list ni smel niti besedice črhiniti o vsebini te okrožnice. Pač pa je generalissimus brezbožne propagande, Jaroslavski, papeža radi nje strupeno napadel. "Naš odgovor", je dejal, "bo uničevanje katoličanstva z vsemi razpoložljivimi sredstvi. Vse si moramo prizadeti, da zadnjega katoličana pretvorimo v ateista!" Ne dvomimo, da je to bil in bo njih cilj. Da, to je njih glavni cilj, ne pa delavcu dati kruha. A je še eden močnejši kot je Jaroslavski. In o tem edinem je pisano: "Ti pa, Gospod, jih zasmehuješ!"

BOLJŠEVIŠKA verska svoboda. — Koliko je vredna nova boljševiška verska svoboda, nedavno po ustavi zajamčena, priča sledeči dogodek: Neki ruski mužik se je prošlo jesen po opravih mudil v sosednji Letski. Tam je šel tudi v cerkev. Prav takrat se je v cerkvi braja prva papeževa okrožnica proti komunizmu. Ko se je mož vrnil nazaj v Rusijo, je svoji družini pripovedoval o tem. Njegova 18 letna hčerka, članica mladinske komunistične organizacije, je očeta radi tega zatožila. Morda sama ni slutila, kaj bo sledilo. Oče je bil kot protirevolucionar obsojen na tri leta pregnanstva. A to še ni bilo vse. Razen žene so morali vsi ostali člani družine podpisati izjavo, da pretrgajo vse zveze z očetom. Spremeniti so morali celo družinsko ime . . .

MOLČE trobental bo. — Taki molčeči trobentači so po Prešernu mrličji. Pa so tudi zvonovi zadnje tri dni velikega tedna. Tudi oni molče trobentajo o veliki in strašni katvarijski skrivnosti. Ko se veliko soboto zopet oglase, so njih glasovi kot poživiljeni. Vse komaj čaka, da se jim jekleni jeziki zopet razvežejo. A v nemškem Porenju so letos verniki zastonj čakali, kdaj se zopet oglase. Molčali so celo velikonočno nedeljo. Vse se je spráševalo, zakaj molče. Kmalu so zvedeli.

Škofje so odredili, da ne bo za praznike nobene zvonjenja, nobene slovesne sv. maše in to v znak protesta, ker je vlada zatrla farne šole v Posarju. Mogočneje ni vplival noben ustni ali pismeni protest proti temu nazijskemu udaru.

ADIOS - Adijo — Zbogom! — Ta pozdrav ob slovesu se je med vsemi krščanskimi narodi tako ukoreninil, da se ga poslužujejo celo brezbožni in protibožni. Zdaj so se pa španski komunisti celo nanj spravili. Prepovedali so ga in ga nadomestili z ravno nasprotnim: Sin Dios — Brez Boga. Pa trobijo naši prijatelji španskih rdečkarjev, da sedanja civilna vojna nima verskega ozadja. Celotno trdijo, da se vladni bore za versko svobodo. Kako so ljudje naivni in nevedni, če to verjamejo. Rdeča verska svoboda je povsod enaka, naj bo pri naši SNPJ. ali v rdeči Španiji ali v komunistični Rusiji. Povsod ena in ista velika laž.

"EKSPRES brezboštva." — Tako se bo imenoval nov ruski vlak, ki bo stekel letošnje jesen kot spomin na 20 letnico boljševiške revolucije. Vlak bo zelo razkošno opremljen in bo v vsakem oziru delal čast svojemu imenu. Na njem bo: tiskarna, gledišče, kino, radio z zvočniki in muzej, vse v službi protibožne propagande. Muzej bodo krstili na ime "Grozote cerkve". Misel, da bi se na ta način proslavila 20 letnica revolucije, so sprožili brezbožniki. Z ozirom na satansko iznajdljivost jim je v čast.

BOGOVI vstajajo. — Oboževani nacionalizem je starim narodnim bogovom pomagala do nove časti. Nemški nazizem je bil menda prvi, ki se je začel znova navduševati za starega germanskega Wodana, Donarja, Nerthuso, Frajo in razne pobožanstvene heroje v Walhalli. Češ: ti so naši, Kristus pa je importiran! Pa so si nacionalistični Grki mislili: Vi Germani ste glede svojih narodnih bogov napram nam pravi berači. Naš Olimp jih je bil poln. In začeli so se še oni navduševati za svojega Zeuza in njegove žene Themizo, Semelo, Ledo, Danajo, Alkmemo itd. Če tudi za krevljastega Hefajsta, ki ga je nati

radi tega v morje vrgla, in pijanega Baccha, zgodovina ne pove. Grško nacionalistično norenje za to "božjo" družino se je tako razpaslo, da je pravoslavna cerkvena oblast njegove voditelje poklicala pred vrhovno cerkveno sodišče. — Taki norosti so podvrženi tisti, ki zavržejo pravega Boga.

ŽALOSTNA statistika. — Uradna moskovska statistika ugotavlja, da sta bila preteklo leto v Rusiji na smrt obsojena 102 duhovnika raznih veroizpovedanj. V ječo jih je bilo vrženih 8000, in to pod pretvezo protisovjetskega rovarjenja. Zatvorjenih ali porušeni-
nih je bilo 4680 cerkva, kapel in sinagog. V organizacijo brezbožnikov se je vpisalo 6700 uradnikov ruskih diplomatskih zastopstev po svetu. Komisar za zunanje zadeve Litvinov jih je k temu pozval. Bili so tedaj moralno prisiljeni, če niso hoteli izgubiti svojih služb. Obenem so se morali zavezati, da bodo pol procenta svojih prejemkov plačevali v osrednji sklad za propagando brezboštva.

PRAV boljševiska nagrada. — Letošnji kongres brezbožnikov v Moskvi je razpisal nagrado 25.000 rubljev za najboljši dokaz, da ni Boga. Mar niso rdeči možakarji prav nič pomislili, kako zaušnico so z razpisom te nagrade sami sebi dali. Že leta in leta je Bog zanje "premagano stališče". Brezbožniki so šele zdaj bi pa radi, da bi jim kdo dokazal, da ni Boga. Iz tega se vendar jasno vidi, da so postali brezbožni in protibožni brez pravega dokaza. Sicer pa, koliko ateistov je obračunalo z Bogom na podlagi kakega vsaj navideznega dokaza? Kvečjemu par procentov. Vsi ostali so pa postali brezbožni iz zgolj praktičnih ozirov. Njih življenje se ni strinjalo z vestjo in njenimi zapovedmi. Taki so vsi naši ateisti.

M. OŠKE in modre besede. — Senator David I. Walsh v državi Massachusetts je imel na radiu pomemben govor, ki je bil pozneje tiskan v "Congressional Records". Med drugim je dejal: "Mi smo zapravili neprecenljiv temeljni zaklad, ki so ga George Washington in večina njegovih patrijotičnih tovarišev zve-

sto čuvali. Namreč močno oporo, ki jo nudi vera v previdnost in varstvo Vsemogočnega., Pomanjkanje tega božanskega vpliva se opaža vsepovsod. Posebno očitvidno je na treh poprišćih sodobne družbe: pri mladinski vzgoji, v biznesu in v politiki. Pogledj krog sebe in videl boš, kake posledice je v naših dneh rodilo zapravljenje teh duhovnih vrednot in zguba vere." To naj naše časopisje za Washingtonov rojstni dan poudari. S priobčenjem njegove slike in par omlednimi frazami se bore slabo oddoljuje njegovemu spominu.

S LABO obetajoče prerokovanje. — Najboljši sodobni kulturni zgodovinar Anglije, Mr. Hilaire Belloc, ki je točasno profesor na naši znani Fordham univerzi, napoveduje za bodočnost žalostne reči. Pravi, da bodo oni, ki so zdaj pod 40. leti, doživeli velike socialne prekucije. Svojo politično prerokbo opira na dejstvo, da vera, ki je temelj vseh drugih perećih vprašanj, izginja. Z njenim prepadanjem, ki se je začelo v 19. stoletju, je začelo propadati vse. Danes je njeno propadanje naravnost grozeče. Verska kriza je mati vseh drugih kriz. Ako se ob 11. uri ne posreći dvigniti verske zavesti, mora biti mlajši rodtja do 40. leta pripravljen na najhujše preskušnje. Mislimo na to in zganimo se še pravocasno! Vera in Cerkev sicer ne bosta propadli, tega se ne bojimo. Nevarnost je za ljudi, verne, oz. brezverne.

MALI apostoli. — Avtomobilske nesreće so pri nas vsakdanje. Pa tudi to je nekaj vsakdanjega, da tisti, ki so teh nesreć priće, samo gledajo uboge, morda težko ranjene žrtve. To komu še pride na misel, da pokliče ambulanco ali vzame žrtev na svoj avto in jo odpelje v najbližjo bolnišnico. Redko pa celo vernim katoličanom pride na misel, da bi najprej poslali po najbližjega duhovnika, da oskrbi dušo ponesrećenca. Dve deklici s Providence višje šole v Chicagi sta se v nekem takem slućaju drugače izkazali. Videć nezavestno žrtev neke avtomobilske nesreće, sta takoj obvestili bližnjega duhovnika. Kmalu je bil na mestu in žrtvi pogojno podelil sv. poslednje olje.

Ok raju moje mladosti

(Dalje)

Mati se je poročila kmalu po prihodu v Ameriko z Andrejem Žvanom, ki je pa že čez leto dni umrl in ji pustil malega Andrejčka v tolažbo. Čez leto dni se je poročila s Šimnom

na stransko pot? Nazaj, torej k pionirjem!

Ne bom jih našteval po imenu. Zadostuje naj, da povem; 70 družin se je končno nabralo v tem kraju do nekako leta 1885. Bile so to same gorenjske grče in korenine, ki so se delile v tri skupine: Gorjance, Dolince in Dovžane. Dolinci so bili oni, ki so prihajali iz do-

Družina Simona in Terezije Oman iz leta 1896. Kateri je g. kanonik?

Omanom, čigar mala hišica je stala ne daleč od Blaž Legatovegā doma. Tretji otrok, rojen iz tega zakona, vas sedaj muči s to pisavo. Popolnoma proti svoji volji je prišel v Ameriko 22. maja, leta 1879 in se nastanil pri Omanovih, po domače "šimnovih", tam gori na gričku nekako poldrugo miljo od cerkve in šole ter sredine te slovenske naselbine.

Pri Omanovih je bila navada, da so vsako poldrugo leto imeli zopet novega "babija". Ker se je to ponavljalo enajstkrat zaporedoma, je razvidno, da pri tej hiši živahnosti ni manjkalo, dokler ni prišel Mihec, zdaj poznan kot dr. Oman, in naredil konec vsem nadaljnim "priseljencem" v skromne prostore Omanovega "gradu". Toda, ali me ni zaneslo nekam

line pri Kranjski gori. Prišli so z namenom, da si ustanovijo svoja lastna domovja. Zgrabili so za sekiro in kramp ter delali od ranega jutra do poznega večera, delali delo, kakršnega bi danes malokdo prijel, zlasti če bi imel le močne roke pa trdno voljo za sredstvo, kot so ga imeli oni.

Naselbina tvori, rekel bi, pravokot osem do deset milj. Sredi tega so leta 1870 in 1871 zgradili iz brun majhno cerkvico, ki je merila 30 čevljev širine in 50 v dolžino. Tam se je brala prvič sv. maša drugo nedeljo po veliki noči, 1871, katero je daroval slovenski misijonar Ignacij Tomazin. Lahko si mislim, kakšno veselje je zavladovalo med ljudmi, ko so se zopet enkrat zbrali v svoji lastni cerkvi, četudi

borni, brez stolpa in zvona, brez zakristije, k službi božji, pri kateri so čuli božjo besedo v svojem rodnem jeziku. Četudi niso imeli redne službe božje, so jih obiskovali, sprva poredko, pozneje dvakrat na mesec, razni slovenski misijonarji, kot Buh, Tomazin, Trobec, ki je pozneje postal ondotni škof šentklaudski s sedežem v St. Cloudu, Minn. Škof Trobec je po dolgih letih mučnega dela in ko so ga trla leta visoke starosti, resigniral in odšel v pokoj k svojemu nečaku, Rev. Johnu Trobcu, ki še danes župnikuje med ondotnimi Slovenci že nad 35 let. Tam je škof Trobec tudi zatisnil svoje oči leta 1921 in počiva zdaj sredi svojih rojakov tik cerkve sv. Štefana v Brockwayu, Minn.

Za Jakobom Trobcom so prišli še drugi, kot Rev. Severin Gross, Rev. Vincenc Shiffler, Rev. Mihael Tušek, Rev. Jos. Knafllic, in zadnjih 35 let Rev. John Trobec.

Niso bili jančki ti pionirji. V marsičem so bili trdi, kot pravcate gorenjske grče. Toda eno se jim mora priznati, bili so vsi do zadnjega praktični katoličani, katerih ni ustavila nobena burja in ne zameti od nedeljske službe božje. Kadar ni bilo duhovnika, so se zbrali v cerkvi prav tako vestno v nedeljo zjutraj k rožnemu vencu, kakor k maši. Ob takih prilikah je navadno vodil rožni venec in prebral evangelij Janez Poglajn, ki je bil že v domovini za mežnarja in je tudi tukaj prostovoljno in

Pionirska družina Blaža in Uršule Legat iz 1. 1871.

brezplačno nadaljeval in vršil svojo službo.

Po končani molitvi ali pa maši, so se vstopili v gručo, — možje skupaj, žene skupaj in prav tako otroci. Takrat je bilo pripovedovanja brez konca in kraja. Dasi je prihajala pošta zelo poredko, vendar morda ni bilo tedna,

Sedanja cerkev sv. Štefana.

da ne bi dobil ko pisma iz domovine. Tisti je bil v nedeljo sredi pozornosti, ko je pripovedoval, "kaj pišejo od doma." Vse je moral povedati, kdaj je šel Brvčev Janez na "štelngo" (nabor), kdaj je bila Broncova Mina oklicana, ali kako se je Ombružev Jaka ženil pri Poklukarjevi Metki itd.

Slovenskih časopisov v tistih dneh še ni bilo. Pač pa sta dobivala Andrej Blenkush in Matevž Hudovernik nemške "cajtenge", iz katerih sta potem ob nedeljah s ponosom in slovesno pripovedovala mesec ali več stare novice sveta.

Kadar pa se je pokazal nov prišlec "s Kranjskega" pred cerkvijo, takrat se je vse trlo okoli njega in vsi naenkrat so spraševali, kako kaj z domačimi "tam". Tako vidim še danes ženo, kako je skočila k novodošlecu, ga zgrabila za roko in zavpila: "I kaj pa kej naš ta dovšč fajmošter?"

Končno se je rodil prvi slovenski list v Ameriki, Amerikanski Slovenec. Iz Towerja, Minn., so nam poslali eno številko na ogled. Saj ne morete niti verjeti, s kakšnim svetim spoštovanjem so prijemali za to čudo in ga obračali ter čitali. Kar neverjetno se nam je zdelo, zlasti otrokom, da bi bilo sploh kaj takega mogoče. — "Kranšče cajtnže", smo kot pristni Gorjanci ponavljali. — "Pa so res lpe!" Po-

zneje so prihajali še drugi listi v naselbino, slovenski in angleški, le brezverskega lista ni bilo nikdar in ga še danes ni.

Ti pogovori pred cerkvijo ob nedeljah so med možaki pogosto obnavljali spomine na vojaška leta. Zlasti je rad obrnil v to stran Matevž Hudovernik, ki je bil svoj čas visok in ravan kot norveška smreka in je radi svoje lepe postave prišel pri vojaki do šarže "firerja". K njemu je pristopil tudi Gregor Hlebjna, potegnjen mehur izza pasu, nabasal pipo z domačim tobakom, vzel kresilo in parkrat ukresal, da se je užgala goba, potem pa krepko poprijel za besedo in slišalo se je o vojskinih puntih "66tega", o Radeckiju in tudi cesar Franc Jožef ni imel nikjer boljšega častilca in oboževalca, kot sta bila naša pionirja, toliko slave sta mu napela. Hlebjna je pred kakimi desetimi leti hipno umrl v cerkvi sredi popoldanske službe božje, dočim Hudovernik še živi in se bliža že 90temu letu svoje starosti. Zelo rad mi je skozi šolska leta pravil: "Krstne suknce ti nisem kupu — moj krstni boter je — če pa boš gospod, ti bom kupu duhovsko." In res, ko je napočil dan ordinacije, sem dobil od Hudovernika talar.

Zabav naši prvaki v Brockwayu niso imeli drugih, kakor če so v nedeljo po maši stopili v trgovino Jakoba Poljanac. Tam so poleg drugih potrebnih reči lahko kupili tudi kozarec pi-

Primož Skumavc, 93 let.

va. Zgodilo se je včasih, da so za prvim kozarcem zvrnili še drugega in, redko kdaj še tretjega. Če je enkrat prišlo do tretjega, potem so ti možakarji začeli peti. In, kadar so začeli peti — znali so prav dobro — potem so navadno pozabili na vse. Pozabili so, da se dan nagiblje proti večeru, pozabili, da so žene in otro-

ci sami doma; pozabili, da imajo živino, ki je tudi morda žejna še bolj kot oni sami, — na vse to so pozabili in peli in prepevali na vse mogoče viže in vse pesmi, kar so jih znali in kar jih niso, dokler niso končno omagali in se razšli z negotovimi koraki vsak na svoj dom.

(Dalje prihodnjič.)

DAROVI

ZA LIST IN MARIJO POMAGAJ. — \$10: N. N., Barbara Profozic; — Uršula Strubel \$7; — \$5: Mary Lavtizar, John Mivec, N. N., Mrs. Zorman, John Androjno, N. N., Johana Pavlesic; — Fred Kresic \$4; — \$2: Mary Vidmar, Mrs. Arcul, J. Kocin, Rose Usnick, Frances Peterka, Mr. Skrabe, Kate Pavlic, F. Rozich, George Nemanic, A. Mozina, Mrs. Pintar; — \$2.50: Jos. Anzlovar, Mrs. Jancigaj Joana Adamic. — \$1: Mary Svete, Mrs. Skowronski, Mrs. Slemmer, Mary Toloni, Johana Artac, Mary Pavlsic, Mrs. Berdek, Barb. Staresinic, Ana Zupancic, Andrej Kosir, Mrs. Glatz, Mrs. Kaucic, Kat. Osterman, Frank Zokel, N. N. — 50c: Katar. Shavor, Eliz. Subel, Peter Brajdic, Mih. Vidina, Tusar, Spelich, Mrs. Elenich, B. Sedmak.

LUČKE PRI MARIJI POMAGAJ. — Po \$5: Hocevar, Kegel, Kuntar, Marvintz, Bogolin, Vidergar, Novlan, Mivec, Bostnik, Lipoglavsek, Setnicar, Balkovec; — po \$1: Bluth, Barle, Durich, Fugina, Rezek, Pavlesic, Jerich, Gregoric, Peternel, Ambrozic, Lavric, Yakes, Race, Zupancic, Fortuna, Stimetz, Music, Spendal, Korosic, Kobe, Zupancic, Zorc, Golob, Zorman, Marvincec, Rabich, Brodnik, Lovse, Adams, Lipovec, Strubel, Judnic, Fraus, Petkovsek, Muha, Koren, Ronchevich, Hribernik, Kerhin, Russ, Nemanic, Staresinic, Lavtizar, Rom, Meglen, Jerman, Profozic, Rezek, Hrovat, Mutz, Osterman, Marolt, Stibler, Pugel, Chernich, Verbek, Hart, Kamin, Zogel, Herrington, Korencan, Ullcar, Smrekar, Osaben, Strukel, Vidmar, Hren, Somrak, Antekovec, Kozar, Elnikar, Verzur, Ponikvar, Kurant, Krulc, Skuly, Ivanc, Roze, Planinsek, Perme, Odlasek, Skorjanc, Kuhel, Sustarsic, Vovko, Mozina, Perhne, Erzen, Pintar, Butkovic, Zabukovec, March, Kobetich, Elenich, Prijatelj, Koren, Logar, Modrin, Krall, Koklich, Julnich, Panian, Sedmak, Ujcic, Pristow, Fer, Janzel, Voncina, Bozich, Golobich; — \$2: Gillach, Dornik, Gasper, Simetz, Mance, Kremesec, Matkovich, Kosmerl, Dragovan; — 50c: Zagar, Gliha, Archul, Habijan, Konecnik, Kapel, Zagorc, Sodec, Zvanut, Zitnik, Gregorka, Berce, Anceck, Raly, Pogacnik, Gradisar, Horzen; — Skerbec 25c, Glivar 25c, Pangre \$2.50, Bradesko 25c, Cimperman \$4, Bildhauer \$2.50, Terselich \$1.50, Zupancic \$1.50, Kregel 15c, Perhne 10c.

APOSTOLAT SV. FRANČIŠKA. — \$10: Anton Zakrajsek, Frances Zakrajsek, Katarina Zimmerman, John

Sterle, Frances Sterle, Math Spehar, Mr. Sudar, Mrs. Sudar, Joseph Drasler, Anton Prijatelj; — Mary Papesch \$2.

KRUH SV. ANTONA: — Neim. \$1, Mrs. Rogel \$2, Mrs. Meglich \$1, Anton Vidic \$1, Mrs. Anzlovar 50c, Mrs. Jancigaj \$1, Neim \$1. Uršula Sever nakolektala za uboge študente \$30.94, Marv Pavlesic \$5, Mrs. Archul \$1, Ter. Fer \$1.

BARAGOVO SEMENIŠČE: — Joana Hocevar \$1, Mary Toloni \$1, Kat. Osterman \$5, Anton Prijatelj \$5.

KITAJSKI MISIJONI: — Ivana Kirn \$5, Ivan Fabjan \$1, Mary Gril 50c, Mary Stare 50c, Mrs. Ferk 50c, Mrs. Selak 50c, Mrs. Jancigaj 50c, Neim. 25c, George Nemanic \$2, Joana Adamich \$1, Marijina družba deklet pri sv. Stefanu v Chicagi \$5, Mrs. Glatz \$5, Jera Ronchevich 50c.

SVETE MAŠE: — Po eno: Skerbec, Hart, Stepanich, Mivec, Gliha, Papez, Peitan, Sustar, Janez, Hocevar, Ivec, Papesch, Kocin, Sajevec, Segar, Papesch, Harrington, Gercar, Neim., Pavlantic, Pavlic, Meglic, Rudman, Rom, Ferjancic, Krall, Molek, Pogorelc, Gregoric, Peternel, Volf, Jeglic, Vincec, Judnic, Hrovat, Glatz, Tomec, Petkovsek, Rezek, Drasler, Sustarsic, Smrekar, Pogacnik, Kurant, Kegel, Kobetich, Modrin, V. Sedmak, R. Sedmak, Hocevar, Golobich, Terselich, Mencinger, Hocevar, Papesch, Terselich; — po dve: Gregoric, Rogel, Retele, Gosenca, Verzuh, Draz, Grahek, Strubel, Balkovec, Vicic, Ambrozic, Panian, Judnic, Drasler, Terdin, Anzlovar, Paulich, Russ, Swan, Hocevar, Mortel, Zagar; — po tri: Petrasic, Brajlic, Pavlesic, Gillach, Osterman; — po štiri: Pristow, Lavric, Cimperman, Barle; — po pet: Kirn, Falle, Zokel; — Oblak 10, Terlep 11, Kosmerl 30, Usnick 10.

CLEVELAND, OHIO. — Piše Katarina Turk. — Že dalje časa nazaj smo se preselili v župnijo sv. Vida, kjer se nam prav dopade. Vso čast je treba izreči našemu Rt. Rev. Ponikvarju in njegovim pionirjem, da so postavili tako krasno cerkev Bogu v čast in narodu v ponos. Tako si večkrat mislim v teh dneh, ko imamo v novi cerkvi šmarnično pobožnost. Vselej se nam razveseli srce in razvedri duša, ko slišimo prelepe nauke Rev. Jagra ob teh večerih.

OZNANILA

1. KAMPANJA ZA TISOČ NOVIH NAROČNIKOV je preteklem mesecu zopet dosti dobro napredovala. Mislili smo sicer, da bo ravno v mesecu maju najbolj živahna, pa vendar moramo biti zelo hvaležni tudi za to, kar je ta mesec skupaj prišlo. Sicer pa danes, ko to pišem, še nismo sredi meseca in upati je, da bo pred koncem še zelo poskočila. S tem ni rečeno, da je slabo ta mesec, vendar nimamo poročati tako visokih števil kot pretekla tri mesece. Morebiti je ravno to vzrok, ker smo se vsi vrgli takoj od začetka na živahno delo in sedaj že — zmanjkuje polja . . . Nak, tega ne verjamemo! Še je dosti katoliških družin, ki niso naročene na naš list, in časa imamo še veliko. Nič ne dvomimo, da bo šla stvar še prav živahno naprej. V tej številki imamo poročati sledeče nove pridobitve. Naslednji so na poslali novih naročnikov:

Agnès Zagorc, Wilkes Barre, Pa.	2	Jennie Puhek, Chicago, Ill.	1
Andrej Tomec, Johnstown, Pa.	1	Lucija Gregorčič, Milwaukee, Wis.	3
Mary Papesch, Joliet, Ill.	4	Mrs. Hodnik, Pittsburgh, Pa.	1
Frank Urajnar, Indianapolis, Ind.	2	Joseph Vincec, Hamilton, Canada	1
Bro. Antonin, Little Falls, N. Y.	2	Alojzija Martincic, Kansas City, Kan.	1
Mary Useničnik, Morgan, Pa.	1	Antonija Nemgar, Eveleth, Minn.	1
Rev. Benigen, Johnstown, Pa.	1	Frances Russ, Cleveland, Ohio	1
Anton Vrabic, Jugoslavija	1	N. N., Brooklyn, N. Y.	11
N. N., Cleveland, Ohio	3	Mrs. Kauc, West Park, Ohio,	1
N. N., v Canadi	20	Jennie Pink, Euclid, Ohio	1
Stefan Podgornik, Elmhurst, Ill.	5	J. Snyder, McCook, Ill.	1
John Poljak, Argo (Ill.	6		
Mary Cadonic, Pittsburgh, Pa.	1	Skupaj	77
Katarina Lasich, Dillon, Mont.	1	Zadnjič	648
John Kness, Cleveland, Ohio	1		
Mary Luznar, Cleveland, Ohio	1	SKUPAJ	725
Margaret Perhne, Sheboygan, Wis.	2		

Vsem nabiralcem najiskrenejši **BOG PLAČAJ!**

2. Za Koledar 1938 smo spet prejeli nekaj prav zanimivih prispevkov. Hvala vsem! Oglasite se še drugi, da bo Koledar zelo mnogovrsten. Ne pozabite na slike.

3. Zdaj bo kmalu tudi čas, da začnemo misliti na OGLASE v novem Koledarju. Ne pozabite, da bo to JUBILEJNI KOLEDAR, ker bo nosil letnico 25. Obrnili se bomo zlasti na naše zastopnike, da nam začno kmalu nabirati oglase, pa tudi VSI DRUGI pomislite, kje bi mogli dobiti kak oglas. Kdor ne ve, kaj je pri tem treba, naj nam sporoči, da mu pošljemo navodila in potrebne papirje.

4. Zopet in zopet prosimo: **NAZNANITE** nam **TAKOJ** spremembe naslovov, da ne bo razpošiljanje lista brez potrebe zaostajalo!

5. Brat Antonin je odšel proti zapadu. Pomagajte mu zlasti, da bo mogel poslati veliko **NOVIH**. Nikjer ni zapisano, da moramo prenehati z nabiranjem **NOVIH**, kadar bo dosežena številka 1000. Delati moramo prav do polnoči 31. decembra 1937. Šele prihod novega leta nas bo odvezal od te lepe naloge.

5. List **CVETJE** se priporoča vsem naročnikom, da se oglasite pri nas in poravnate naročnino. Lep pozdrav vsem.

KRAMLJANJE NA ZAPEČKU

P. Bernard.

FONTANA, CALIF. — Piše Mary Skubic. — Rada bi dobila kakega novega naročnika, pa je slaba zemlja tu pri nas za take sadove. Tistega Janeza iz Krtačje vasi bi bilo treba povabiti, da bi prišel sem. Zdaj spomladi bo malo časa za branje, pa vseeno težko čakam vsake številke, da nas obiše. O, da bi se tudi drugi rojaki bolj zanimali za ta list! Marsikomu bi se še oči odprle, dokler ne bo prepozno. Zelo sem tudi hvaležna, da je Naš Striček prišel nazaj. Otroci imajo veselje ž njim in dobe priliko, da se počasi učijo slovenskega jezika. Tako se jim tudi priljubi list in ga ne gledajo samo od daleč, ko pride v hišo. Lep pozdrav.

EAST HELENA, MONT. — Piše Jennie Maronich. — Naznanjam, da je pri nas umrla naša sestra Frances Ambro. Bila je zastopnica in navdušena delavka za širjenje tega lista. Ravno tako se je mnogo trudila za našo cerkev sv. Cirila in Metoda. Zelo žalujemo za njo in molimo za pokoj njene duše, prav tako jo priporočamo v molitev vsem naročnikom in bralcem lista Ave Maria. Naj v miru počiva!

PORT WASHINGTON, WIS. — Piše Krescencija Krivitz. — Z žalostnim srcem pišem, da me je zadela velika bolečina, ki ne bo nikoli pozabljena. Moj mož George se je poslovil od tega sveta in se preselil v boljšega. Zbolel je 22. februarja in že 21. marca mirno v Gospodu zaspal. Zelo lepa je bila njegova zadnja ura. Bog mu daj večni mir in pokoj. Pošiljam članarino, da ga vpišete v Apostolat za večne svete maše. Bog daj, da bi se zopet sešla ž njim nad zvezdami!

WICKLIFFE, OHIO. — Piše Mary Stussek. — Ker se že dolgo nisem nič oglasila, morda mislite, da sem pozabila na vse skupaj. Pa nisem, ker preveč rada berem list Ave Maria. Je res zlata vreden in še posebno za take, ki ne moremo hoditi k slovenskim pridigam. Zato zadnje dni v mesecu že kar nepočakano pogledujem v poštni predalček, če je že kaj v njem iz Lemonta. Zelo me veseli, da ste začeli pisati tudi v angleškem jeziku, kar je ve-

like važnosti za našo mladino, zlasti v krajih, kjer niso imeli otroci prilike hoditi v slovensko šolo. Priporočam v molitev mojo hčer, ki je že dalje časa bolj slabega zdravja. Hvala za poslani zvezek Naša Straža. Je zelo poučna za vsakega Slovenca. Najlepši pozdrav!

EVELETH, MINN. — Piše Mrs. Rozinka. — Tukaj Vam sporočam, da je Vaša zastopnica Mrs. Angela Preglet iz Gilberta jako zbolela. Na sveti dan je bila še pri sveti maši, potem pa nič več. Vso zimo je veliko trpela, da se je morala res vsakemu smiliti. Muči jo strašen revmatizem. Ker doma ni imela nikogar, da bi ji stregel, sem jo vzela k sebi in zdaj pri meni leži. Še imamo upanje, da se ji morebiti zboljša. Zelo jo priporočam v molitev, da bi se nad njo zgodila božja volja in da bi vse vdano trpela. Ona še sedaj v tako hudi boleznini ne more pozabiti na list in si želi, da bi mogla še kdaj delati zanj. V njenem in svojem imenu pošiljam prav lepe pozdrave.

JOHNSTOWN, PA. — Piše Mary Lovše. — Zares, prav lepa je Ave Maria in z največjim veseljem jo čitam. Ravno tako druge katoliške liste, posebno Amerikanski Slovenec. Zdaj je že toliko pomladi pri nas, da ne berem več v zapečku, ampak kar na soncu. Ko sem pa na velikonočno nedeljo videla nekdanjega našega misijonarja maševati v naši cerkvi sv. Ane na Moxhamu, sem se spomnila na njihov prvi misijon v Moxhamu, ki so ga imeli pred kakimi štirimi leti v cerkvi sv. Patrika za Slo-

**Vsak dan in na vsak način prihranite
denar, če kupujete pri**

“Trikrýl’s Dept. Store”

2110-14 Cermak Road, Chicago, Ill.

Dobra trgovina v prijazni okolici.
Shranite naše “STAMPS”. Z njimi si prihranite
denar pri vsakem nakupu.

vence. Še vse tiste pridige, ki so bile največ od sv. Terezije, so mi prišle na misel. Potem sem se zamislila, kako je bilo lepo, da smo spet enkrat slišali misijonske pridige v milem materinem jeziku in kako se je potem tu vse zboljšalo, da imamo sedaj že svojo podružno cerkvičo. Zdaj se mi zdi vse kakor v starem kraju, saj je bilo toliko let tu na Moxhamu brez vse slovenske službe božje. Lep pozdrav vsem čitateljem.

CHICAGO, ILL. — Piše Frances Cvenk. — Večkrat sem mislila tudi jaz kaj napisati za Kramljanje. Pa sem navadno zavrgla, ker se mi je zdelo premalenkostno. Zdaj pa mislim, da sledeče moje opozorilo vendarle spada v to domačnost, ki prevladuje v Kramljanju. Berem na primer, da ta ali oni piše: Brž ko pride Ave Maria, vso preberem, nekatere reči še po dvakrat. Tudi jaz tako naredim. Pa ne samo list Ave Maria, ampak tudi Koledar. O tem bo že morebiti precej pozno pisati, pa naj vseeno svoje povem. V mislih imam namreč P. Hugonov spis v Koledarju za leto 1937, ki ima naslov: Sv. Frančišek in katoliška akcija. Dobite ga na strani 104. Kdor bo sledil mojemu opozorilu, se gotovo ne bo kesal. Sicer je ves Koledar lep in zelo zanimiv, ali ta dopis je pa nekaj več ko navadno kramljanje. Tukaj se lahko vidi, kaj se doseže, če se zida na trdno podlago. Morda bo kdo rekel: To smo že vse brali. Pa se mi je le primerilo, da sem vprašala par oseb, če so to brali, pa sem dobila odgovor, da ne. Kje je vzrok? Morebiti se zdi predolgo, morebiti si ljudje mislijo, da je branje (ker je naslov tak) o sv. Frančišku samo za redovnike . . . Zato še enkrat rečem: Vzemi in beri, ne bo ti žal! Uredniku pa priporočam, da naj za novi Koledar zopet kaj takega pripravi. Pozdrav!

PARAY-LE-MONIAL, FRANCIJA. — Piše Jože Grdina. — Srečno sem dospel do tega kraja, ki je znan po vsem katoliškem svetu kot mesto presvetega Srca. Tukaj so se izvršile obljube Jezusove sestri Mariji Alakok. Bom skušal pozneje vse bolj natanko opisati. Za sedaj pa samo prav lep pozdrav listu Ave Maria in vsem njegovim čitateljem, posebno pa vsem v Lemontu.

PINEY FORK, OHIO. — Piše Uršula Sever. — List Ave Maria je zame neizmerna dobrota. V znak hvaležnosti za Vaše delo pri listu sem se odločila, da bom šla na kolekto na

čast Materi božji in na korist kakega ubogega študenta, saj vem, da imate pri Vas kakega takega, ki bo nekoč v mašnika posvečen. Nekateri so hoteli vedeti za ime tistega, ki zanj nabiram, pa sem rekla: Tam jih imajo več, bodo že vedeli, za koga prav obrniti. Jaz zelo visoko spoštujem duhovski stan in bi rada dala vsakemu novomašniku zlat kelih na oltar. Seveda mora to ostati samo pri željah. Ker pa v mislih govorim z Vami na zapečku, bom povedala, kako se mi je godilo na kolekti. Enkrat sem zašla med same zamorce. Rekli so mi, da imajo radi katoličane. Jaz sem jih pa spraševala, če so krščeni. Eni so bili po katoliško krščeni, nekateri pa nekje v Minnesoti kar v potoku. Drugič sem pa šla celo v salun okoli zelenih miz. Tudi tam mi je dobro šlo. Žejna pa nič koliko in trudna tudi, saj sem že sedem ur hodila. Zato sem bila vesela, da so mi tudi piti dali. To samo mimogrede. Sedaj Vas pa prosim, da položite imena vseh darovalcev na oltar Brezmadežne in jih priporočite v molitev. Jaz tega ne pišem tako na široko zavaljo sebe, ampak zavaljo darovalcev, vsaj kolikor je med njimi Slovencev. Saj sami vidite na imenih, da je zelo mešan narod. Bog naj vsem povrne!

(Da, Bog naj vsem povrne, to je tudi naša prošnja. Posebno pa naj povrne Vam, ki ste popolnoma brez naše vednosti šli na to ne-lahko delo. Naši študentje se Vas prav posebej spominjajo v molitvah za dobrotnike.)

EUCLID, OHIO. — Piše Mary Gombach. — Slika, priobčena v zadnji Ave Mariji: Zavora s svetim Jožefom, me tako živo spominja na Sveto Goro pri Gorici: Tam je ob potu ali stezi 12 kapelic in pri vsaki se romarji ustavijo, da pomolijo in se odpočijejo. V eni tistih kapelic je ravno taka podoba. — Zelo lepo pa piše Mrs. Koren o majniških pobožnostih v starem kraju. Tudi meni je oživela slika starega kraja pred očmi, ko sem brała njene vrste. Kolikokrat smo se tudi mi s polja gredoč ustavili ob vaški kapelici in zapeli litanije Matere božje! O tistih srečnih časih so nam ostali le spomini, ki bodo šli z nami v grob. Češčenje Mariino naj se vedno bolj širi in utrjuje med nami in naj stare moč sovražnikom svete vere in katoliške cerkve. Le pogum, častilci Marijini in vsi tisti, ki nočete pozabiti, kar vas je mati učila. In takih je, hvala Bogu, še dosti. Držimo se trdno in nikdar naš ne bodo premagali. Pozdrav vsem čitateljem tega lista.